

## П Р И С Ъ Д А

№ 260014

гр.София, 29.01.2021 г.

### В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, Наказателно отделение, XIII въззивен състав в публично съдебно заседание на двадесет и девети януари през две хиляди двадесет и първа година, в състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДАНИЕЛА БОРИСОВА**

**ЧЛЕНОВЕ: МИЛЕН МИХАЙЛОВ**

**РОСИ МИХАЙЛОВА**

при секретаря Даниела Танева и в присъствието на прокурор Калина Накова като разгледа докладваното от съдия Борисова внохд № 4254 по описа за 2020 г., въз основа на закона и доказателствата по делото:

### П Р И С Ъ Д И :

**ОТМЕНЯ** на основание чл. 336, ал. 1 т. 3, вр. с чл. 334, т. 2 **НПК** присъда от 12.10.2020 г., постановена по нохд № 9030/2017 г. по описа на СРС, НО, 112 състав, в частта, в която подсъдимата е призната за виновна и вместо нея

### П О С Т А Н О В И :

**ПРИЗНАВА** подсъдимата Т.В.С. на 46 г., родена на \*\*\* г. в гр. Белогорск, Украйна, украинка, руски гражданин, със средно образование, разведена, неосъждана, ЕГН \*\*\*\*\* за **НЕВИННА** в това, че:

1. На 30.06.2012 г., на неустановено място в гр. София, набрала лицето Н.М.И., с ЕГН \*\*\*\*\* , и я приела -първоначално - за периода от 30.06.2012 г. до 10.11.2012 г., в неустановен апартамент в ж.к. „Зона Б-5“, ул. „\*\*\*\*\*, и впоследствие в ж.к. „\*\*\*\*\*, ап. № 1 — за периода от 12.01.2013 г. до 10.05.2013 г., с цел да бъде използвана за развратни действия /еротични масажи, орален и стандартен секс/, с нейно съгласие, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги - Т.С. е обещала на Н.И.да получава облага, изразяваща се в половината парична сума от 60 лева за всеки час, както и половината парична сума от 40 лева за всеки половин час, за всяка извършена сексуална услуга, поради което и на основание чл.304 **НПК** я **ОПРАВДАВА** по повдигнатото ѝ обвинение за извършено престъпление по чл. 159а, ал. 2, т. 6, пр. 1, вр. с ал. 1, пр. 1 и пр. 4 НК.

2. На неустановена дата в началото на месец ноември на 2012 г. в гр. София, ж.к. „\*\*\*\*“, в апартамент № 1 е набрала лицето М.М.Д., с ЕГН \*\*\*\*\*, и я е приела в същото жилище, с цел да бъде използвана за развратни действия /еротични масажи, орален и стандартен секс/, с нейно съгласие, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги - Т.С. е обещала на М.Д. да получава облага, изразяваща се в половината парична сума от 60 лева за всеки час, както и половината парична сума от 40 лева за всеки половин час, за всяка извършена сексуална услуга, поради което и на основание чл.304 НПК я **ОПРАВДАВА** по повдигнатото ѝ обвинение за извършено престъпление по чл. 159а, ал. 2, т. 6, пр. 1, вр. с ал. 1, пр. 1 и пр. 4 НК.

3. На неустановена дата през месец ноември 2012 г. на неустановено място в гр. София, набрала лицето Н.А.П., с ЕГН \*\*\*\*\*, и я е приела в гр. София, ж.к. „\*\*\*\*“, в ап. № 1, с цел да бъде използвана за развратни действия /еротични масажи, орален и стандартен секс/, с нейно съгласие, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги - Т.С. е обещала на Н.П. да получава облага - половината парична сума от 60 лева за час за всяка извършена сексуална услуга, както и половината парична сума от 80 лева за час и половината парична сума от 60 лева за половин час за нестандартен секс /анален секс/, поради което и на основание чл.304 НПК я **ОПРАВДАВА** по повдигнатото ѝ обвинение за извършено престъпление по чл. 159а, ал. 2, т. 6, пр. 1, вр. с ал. 1, пр. 1 и пр. 4 НК.

4. На 09.05.2013 г., в гр. София, ул. „Ген. Н. Столетов“, пред магазин „Европа“ набрала лицето М.В.А., с ЕГН \*\*\*\*\*, и я е приела в гр. София, ж.к. „\*\*\*\*“, в ап. № 1, с цел да бъде използвана за развратни действия /еротични масажи, орален и стандартен секс/, с нейно съгласие, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги - Т.С. е обещала на М.А. да получава облага - половината парична сума от 60 лева за час и половината парична сума от 40 лева за половин час за всяка извършена сексуална услуга, поради което и на основание чл.304 НПК я **ОПРАВДАВА** по повдигнатото ѝ обвинение за извършено престъпление по чл. 159а, ал. 2, т. 6, пр. 1, вр. с ал. 1, пр. 1 и пр. 4 НК.

На основание чл.190, ал.1 НПК направените по делото разноси останат за сметка на държавата.

Потвърждава присъдата в останалата ѝ част.

**ПРИСЪДАТА** подлежи на обжалване и протест в 15-дневен срок от днес пред Върховен Касационен съд.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

**Мотиви към присъда постановена по внохд № 4254/2020 г.  
по описа на СГС, НО, XIII въззивен състав**

С присъда от 12.10.2020 г., постановена по НОХД № 9030/2020 г., Софийски районен съд, НО, 112 състав е признал подсъдимата Т.В.С. за виновна по повдигнатите ѝ обвинения за извършени престъпления по чл. 159а, ал. 2, т. 6, пр. 1, вр. с ал. 1, пр. 1 и пр. 4 НК, а именно за това, че:

1. На 30.06.2012 г., на неустановено място в гр. София, **набрала** лицето Н.М.И., с ЕГН \*\*\*\*\*, и я **приела** - първоначално - за периода от 30.06.2012 г. до 10.11.2012 г., в неустановен апартамент в ж.к. „Зона Б-5“, ул. „\*\*\*\*\*, и впоследствие в ж.к. „\*\*\*\*\*- за периода от 12.01.2013 г. до 10.05.2013 г., с цел да бъде използвана за развратни действия /еротични масажи, орален и стандартен секс/, с нейно съгласие, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги - Т.С. е обещала на Н.И.да получава облага, изразяваща се в половината парична сума от 60 лева за всеки час, както и половината парична сума от 40 лева за всеки половин час, за всяка извършена сексуална услуга, за което на основание чл. 159а, ал. 2, т. 6, пр. 1, вр. ал. 1, пр. 1 и пр. 4, вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 НК я е осъдил на наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 2 /две/ години, както и на наказание „Глоба“ в размер на 7000 лева. Подсъдимата С. е оправдана по първоначално повдигнатото ѝ обвинение деянието да е извършено чрез получаване на облаги.

2. На неустановена дата в началото на месец ноември на 2012 г. в гр. София, ж.к. „\*\*\*\*\*, в апартамент № 1 е **набрала** лицето М.М.Д., с ЕГН \*\*\*\*\*, и я е **приела** в същото жилище, с цел да бъде използвана за развратни действия /еротични масажи, орален и стандартен секс/, с нейно съгласие, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги - Т.С. е обещала на М.Д. да получава облага, изразяваща се в половината парична сума от 60 лева за всеки час, както и половината парична сума от 40 лева за всеки половин час, за всяка извършена сексуална услуга, за което на основание чл. 159а, ал. 2, т. 6, пр. 1, вр. ал. 1, пр. 1 и пр. 4, вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, я е осъдил на наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 2 /две/ години, както и на наказание „Глоба“ в размер на 7000 лева. Подсъдимата С. е оправдана по първоначално повдигнатото ѝ обвинение деянието да е извършено чрез получаване на облаги.

3. На неустановена дата през месец ноември 2012 г. на неустановено място в гр. София, **набрала** лицето Н.А.П., с ЕГН \*\*\*\*\*, и я е **приела** в гр. София, ж.к. „\*\*\*\*\*, в ап. № 1, с цел да бъде използвана за развратни действия /еротични масажи, орален и стандартен секс/, с нейно съгласие, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги - Т.С. е обещала на Н.П.да получава облага - половината парична сума от 60 лева за час за всяка извършена сексуална услуга, както и половината парична сума от 80 лева за час и половината парична сума от 60 лева за половин час за нестандартен секс /анален секс/, за което и на основание чл. 159а, ал. 2, т. 6, пр. 1, вр. ал. 1, пр. 1 и пр. 4, вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, я е осъдил на наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 2 /две/ години, както и на наказание „Глоба“ в размер на 7000 лева. Подсъдимата С. е оправдана по първоначално повдигнатото ѝ обвинение деянието да е извършено чрез получаване на облаги.

4. На 09.05.2013 г., в гр. София, ул. „Ген. Н. Столетов“, пред магазин „Европа“ **набрала** лицето М.В.А., с ЕГН \*\*\*\*\*, и я е **приела** в гр. София, ж.к. „\*\*\*\*\*, в ап. № 1, с цел да бъде използвана за развратни действия /еротични масажи, орален и стандартен секс/, с нейно съгласие, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги - Т.С. е обещала на М.А.да получава облага - половината

парична сума от 60 лева за час и половината парична сума от 40 лева за половин час за всяка извършена сексуална услуга, за което и на основание чл. 159а, ал. 2, т. 6, пр. 1, вр. ал. 1, пр. 1 и пр. 4, вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, я е осъдил на наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 2 /две/ години, както и на наказание „Глоба“ в размер на 7000 лева. Подсъдимата С. е оправдана по първоначално повдигнатото ѝ обвинение деянието да е извършено чрез получаване на облаги.

Първият съд на основание чл. 23, ал. 1 НК е определил на подсъдимата С. едно общо наказание „Лишаване от свобода“ в размер на 2 /две/ години измежду наказанията наложени за отделните престъпления, което на основание чл. 66, ал. 1 НК е отложено за изпитателен срок от 4 /четири/ години.

Първият съд е осъдил подсъдимата С. на основание чл. 189, ал. 3 НПК да заплати направените по делото разноси в размер на сумата от 245,74 лева по сметка на СДВР и разноси в размер на сумата от 90,00 лева по сметка на СРС.

Срещу първоинстанционната присъда в срока по чл.319 НПК е депозирана въззивна жалба от адвокат Д.П. от САК, редовно упълномощен процесуален представител на подсъдимата Т.В.С., с която се твърди, че постановената от първия съд присъда е неправилна и необоснована. Според защитата не се установява от събраните по делото доказателства подсъдимата да е извършила престъплението, за което ѝ е повдигнато обвинение. В жалбата се анализират подробно събраните по делото доказателства съобразно твърденията изложени в обвинителния акт от страна на държавния обвинител, които впоследствие са възприети от първия съд, за това, че подсъдимата е осъществила състав на престъпление по чл. 159а, ал. 2, т. 6, пр. 1, вр. с ал. 1, пр. 1 и пр. 4 НК при формите на изпълнителното му деяние „набрала“ и „приела“ с цел всяка една от пострадалите И., П., Д. и А. да бъде използвана от подсъдимата С. за развратни действия. Защитата излага подробни съображения по отношение на всяко едно от обвиненията, с които оспорва възприетата от първия съд фактическа обстановка свързваща се с мястото и времето на твърдените като извършени престъпления от подсъдимата, за които е призната за виновна и твърди, че възприетото от съда не кореспондира със събраните по делото гласни доказателствени средства, защото именно чрез този събран в хода на съдебното следствие доказателствен материал не се установява мястото и времето на извършване на инкриминираните деяния. За правилни защитата намира изводите на първия съд в частта, в която подсъдимата С. е оправдана по повдигнатото ѝ обвинение, а именно да го е извършила и при формата на изпълнителното деяние „получаване на облага“, т.к. не се установява същото да е извършено от обективна и субективна страна, от подсъдимата. Счита, че размера на наложеното на подсъдимата наказание „Лишаване от свобода“ и определения изпитателен срок са завишени, независимо от правилно отчетените от първия съд смекчаващи вината обстоятелства. Също така намира, че с оглед преобладаващите смекчаващи вината обстоятелства, не е необходимо да се налага на подсъдимата и наказанието „Глоба“, защото както тя, така и посочените като пострадали свидетелки са получавали ниско възнаграждение за извършваните от тях услуги, с което са преживявали и физически оцелявали. В подкрепа на изложеното защитата посочва и обстоятелството, че подсъдимата не се е облагодетелствала от дейността на свидетелките, поради което и поради липсата на установеност на същото, то отново не следва да ѝ бъде налагано наказание „Глоба“. С оглед на изложените подробно във въззивната жалба доводи се моли за отмяна на присъдата постановена от първия съд и за постановяване на нова такава, с която подсъдимата С. бъде призната за невиновна и оправдана по повдигнатите ѝ обвинения. Алтернативно се моли за намаляване на размера на наложените на

подсъдимата С. наказания, включително се моли и за отмяна на наложеното ѝ наказание „Глоба“.

С въззивната жалба не се иска събиране на нови доказателства.

С определение постановено по реда на чл. 327 НПК въззивният съд е приел, че за правилното решаване на делото не се налага събиране на нови доказателства и не се налага провеждане на въззивно съдебно следствие чрез разпит на подсъдимата С., свидетели и вещи лица.

В открито съдебно заседание пред въззивната инстанция, процесуалният представител на подсъдимата С., адвокат П. поддържа въззивната жалба, по съображенията изложени в нея. Посочва, че неправилно и необосновано първоинстанционният съд е възприел изцяло наведените с обвинителния акт факти относно времето и мястото на извършване на инкриминираните деяние, както и посочената от прокурора правна квалификация на същите. Изразява несъгласие с изводите на държавното обвинение, които впоследствие са възприети и от първия съд, касателно всяка една от свидетелките, явяващи се жертви на вмененото на подсъдимата престъпление, като противоречащи на събраните по делото доказателства. Акцентира на показанията на свидетелката Д., като се спира на заявеното от последната по повод на лицето, с което е провела разговор за стартиране на дейността си като проститутка. В тази връзка сочи, че това лице е свидетелката П., а не нейната подзащитна С.. Подчертава обстоятелството, че свидетелката Д. сама е потърсила контакт със свидетелката П., както и че разговор между нея и подсъдимата не е бил воден. Според защитата, последното обстоятелство се явява достатъчно и категорично основание за оневиняване на подсъдимата по повдигнатото ѝ обвинение за „набиране“.

Следващата част от пледоарията на адв. П. е посветена на анализ на обективните и субективните предели на престъплението по чл. 159а НК, изложена в светлината на трайната съдебна практика на ВКС. Посочва, че от субективна страна, според трайната съдебна практика, престъплението по чл. 159а НК се осъществява с пряк умисъл и специална цел, а именно жертвите на престъплението да бъдат използвани за развратни действия, принудителен труд, за отнемане на телесни органи или за да бъдат държани в принудително подчинение. Подчертава, че от обективна страна, процесното престъпление се отличава с четири форми на изпълнителното деяние, две от които са вменени във вина на подзащитната ѝ С. – „набиране“ и „приемане“ по отношение на четири лица. Счита, че доказателствата по делото не установяват подсъдимата да е осъществила изпълнителното деяние „набиране“, което според трайната съдебна практика представлява, целенасочена резултатна дейност по намиране на лица, които да бъдат използвани за принудителен труд. Позовава се на ТР № 2/2009 г. на ОСНК на ВКС, в което се пояснява съдържанието на престъпното набиране на жертвите на трафика на хора, като отбелязва, че тълкуването на думата „набира“ навежда на извод за убеждаване друго да се присъедини към начинание. Отбелязва, че според посоченото тълкувателно решение набирането на жертвите при трафика на хора, изисква активно поведение на дееца, което да се изразява в психическо въздействие върху волята на едно или няколко лица и да е насочено към тяхното мотивиране да участват в постигането на една или няколко от целите на престъплението. Специално отбелязва, че последното не следва да се отъждествява с понятието

„намиране“ на жертвата, като излага и конкретни приМ. посочени в тълкувателното решение. Въз основа на същото тълкувателно решение посочва, че при другата форма на изпълнителното деяние „приемане“, деецът се съгласява да се възползва от жертвата за реализиране на посочените в закона цели, независимо дали я укрива или не. С оглед на изложеното защитата счита, че по делото не се доказва подсъдимата С. да е осъществила конкретните форми на изпълнителното деяние на престъплението по чл. 159а НК, за които ѝ е повдигнато обвинение. Намира за правилно решението на първоинстанционния съд да оправдае подсъдимата по обвинението за получаване на облага, тъй като сочи, че подсъдимата не се е възползвала по никакъв начин от свидетелките, които са проституирали заедно с нея, не е извлякла облага от тази им дейност, поради което следва да се приеме, че не ги е експлоатирала. Поради така изложените доводи и в условията на алтернативност желае въззивната инстанция да постанови присъда, с която да отмени първоинстанционната присъда и да бъде постановена нова присъда, с която подсъдимата С. да бъде призната за невиновна по повдигнатите ѝ обвинения или алтернативно моли да измени първоинстанционната присъда, като намали размера на наложените на подсъдимата наказания.

Представителят на държавното обвинение пледира депозирания въззивна жалба да бъде оставена без уважение, а присъдата на районния съд потвърдена като правилна и законосъобразна. Твърди, че постановената присъда почива на доказателствата по делото, които са детайлно анализирани и обобщени от първия съд, при което са изведени и обосновани изводи, които са дали основание на този съд да приеме, че подсъдимата е извършила престъплението, за което е призната за виновна. Счита, че районния съд е отговорил на доводите на защитата, които са наведени и пред въззивния съд, за което се е позовал на доказателствата по делото. Соци, че при проверка на фактическата обстановка се установяват всички форми на изпълнителното деяние, посочени от прокуратурата. Твърди, че по делото се установява публикуването на обява в завоалиран вид в средства, които са общодостъпни, провеждани разговори между подсъдимата и всяка една от пострадалите, както и уговарянето на облага за всяка една от тях. Посочва, че не е необходимо свидетелките, работили за подсъдимата да се считат за пострадали, поради наличие на елемент на доброволност. Заявява, че наказанието на подсъдимата е определено при отчетените от първия съд многобройни смекчаващи вината обстоятелства. Моли въззивния съд да потвърди присъдата на районния съд.

Подсъдимата Т.С. поддържа казаното от своя защитник. Заявява, че по никакъв повод не се е облагодетелствала, не е взимала никакви пари, делили са си разходите с момичетата и са работили заедно. Заявява, че няма как да плати глобата.

В своята последна дума предоставена на основание чл. 333, ал. 2 НПК, подсъдимата Т.С. моли съда да бъде оправдана.

**Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и след като извърши цялостна служебна проверка на обжалвания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 314 НПК, наМ. за установено следното от фактическа страна:**

За да постанови присъдата си, районният съд е провел съдебно следствие по общия ред, като е постановил своя съдебен акт, въз основа на събраните в хода на досъдебното и съдебното производство гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, изброени в мотивите към присъдата. Въз основа на събрания от първия съд доказателствен материал, въззивният съд възприе фактическа обстановка, която в преобладаваща степен се припокрива с тази, установена и възприета от първата съдебна инстанция, но същевременно се различава съществено по основни въпроси, включени в предмета на доказване по настоящето дело, респ. по релевантни за конкретното обвинение факти и обстоятелства. След самостоятелна преценка на събраните от първата инстанция доказателства въззивният съд намира, че са налице основания за приемане на нови фактически положения и упражни правомощията си по чл. 316 НПК да измени и допълни фактическата обстановка, възприета от първостепенния съд, като прие за установено от фактическа страна следното:

Подсъдимата Т.В.С., е на \*\* г., родена е на \*\*\* г. в гр. Белогорск, Украйна, украинка, руски гражданин, със средно образование, разведена, неосъждана, с ЕГН \*\*\*\*\*.

През 1994 г. подсъдимата С. родила дете, син от български гражданин, с когото впоследствие през 1995 г. сключила граждански брак. По време на брака им се родила и дъщеря. Отношенията между двамата съпрузи се влошили и вследствие на упражнявано домашно насилие, подсъдимата С. напуснала съпруга и децата си. Установила се да живее в град София, където започнала да работи като сервитьорка, но тъй като заплащането не я удовлетворявало, подсъдимата С. започнала да предлага сексуални услуги срещу заплащане. Първоначално предлагала този тип услуги на адрес гр. София, ул. „Дунав“, заедно с други момичета, които работели самостоятелно и не били ръководени от конкретно лице. От тях подсъдимата С. научила начина, по който се регистрират обяви във вестниците и как се осъществяват контактите с клиенти, във връзка с предлагане на сексуални услуги срещу заплащане. След известно време подсъдимата С. напуснала по своя воля адреса в гр. София, ул. Дунав и започнала да работи сама в апартамент, находящ се в ж.к. „Зона Б-5“, ул. „\*\*\*\*\*“. Поради зачестили инциденти с клиентите, подсъдимата счела, че не е безопасно да работи сама, поради което публикувала обява във вестник „Позвънете“, в която посочила, че си търси колежка за работа.

Свидетелката Н.И.видяла публикуваната обява във вестник „Позвънете“, която била с текст „Търсим колежка“ и се обадила на посочения в обявата номер. Свидетелката И. провела разговор по телефона, след което с лицето което отговорило на посочения в обявата телефонен номер си определили среща на следващия ден. На уговорената среща дошло лице на име Н., която я завела на адрес в гр. София, ж.к. „Зона Б-5“, ул. „\*\*\*\*\*“. Когато отишла на адреса, свидетелката И. се запознала с подсъдимата Т.С.. При проведения разговор подсъдимата С. обяснила на свидетелката И., че в апартамента се предлагат секс услуги. Подсъдимата С. и лицето на име Н.казали на свидетелката И. какви са цените за предлаганите секс услуги в апартамента, в които влиза предлагане на масаж, орален и вагинален секс като цената за половин час стандартен секс е 40,00 лева, за един час стандартен секс е 60,00 лева, а за нестандартен секс всеки сам си определял цената. На свидетелката И. било обяснено, че следва да си делят

разходите за наем, ток и поддръжка на апартамента, както и за консумативи като презервативи, салфетки, препарати и за обяви, като на подсъдимата С. трябвало да дава половината от сумата получена от предоставената сексуална услуга, защото тя се занимавала с плащане на наема за апартамента и консумативите, а другата половина да задържа за себе си. Свидетелката И. изявила желание да започне да предоставя сексуални услуги на посочения по-горе адрес, поради което от 30.06.2012 г. започнала да работи като проститутка. Подсъдимата С. се представяла с работни псевдоними „И.“ и „М.“. Подсъдимата С. и лицето на име Н.пускали обявите в интернет. Свидетелката И. се съгласила да си делят разходите по предложения ѝ от подсъдимата С. и лицето с име Н.начин и доброволно започнала да прави еротични масажи, и да предоставя сексуални услуги срещу заплащане при посочените по-горе тарифи. Няколко месеца по-късно, на 10.11.2012 г. свидетелката И. решила да прекрати дейността си и напуснала.

След като свидетелката И. напуснала апартамента находящ се в гр. София, ж.к. „Зона Б-5“, ул. „\*\*\*\*“, подсъдимата С. решила да се премести в друго жилище. НаМ.ла апартамент, който се отдавал под наем в ж.к. „\*\*\*\*\*“и заедно с Г.Б.отишла на оглед. Там се запознала със свидетелката М.И., която била дъщеря и пълномощник на собственика на апартамента – свидетелката Й.М.. Подсъдимата С. се представила за майка на Б.и заявила, че последната ще подпише договора за наем, а свидетелката М.И. не поставила под съмнение думите ѝ. На 21.11.2012 г. бил сключен договор за наем между свидетелката М.И. и Г.Б.. В договора била договорена между страните наемна цена в размер на 450 лева. Свидетелите Й.М.и М.И. поддържали контакт единствено с подсъдимата С., от която получавали и дължимия месечен наем съгласно сключения между тях договор за наем. Двете посетили апартамента в периода от неговото отдаване под наем до инкриминираната дата, при които посещения не видели в него да има други лица освен наемателката – подсъдимата С. и още едно момиче, както и в имота да има някакви поражения.

На неустановена дата през месец ноември 2012 г. свидетелката Н.П.видяла обява публикувана във вестник „Позвънете“, която гласяла „Търся колежка за работа“ и решила да се обади на посочения в нея телефонен номер. Свидетелката П. провела разговор с подсъдимата С., с която се уговорили да се срещнат в апартамента в ж.к. „\*\*\*\*\*“. В посоченото жилище, свидетелката се запознала с подсъдимата С., която ѝ обяснила, че в този апартамент извършва масажи и сексуални услуги срещу заплащане. Свидетелката П. вече била работила като проститутка и пожелала да се присъедини към дейността на подсъдимата. Свидетелката П. и подсъдимата С. определили заедно цените за предлаганите услуги, в тях влизали вагинален и орален секс и масаж, като за стандартни сексуални услуги цената била 60 лева за един час и 40 лева за половин час. В апартамента предоставяли, както стандартни, така и нестандартни секс услуги. Свидетелката П. предлагала на клиентите си нестандартен секс на цена 60 лева за половин час и 80 лева за един час. Свидетелката П. поискала от подсъдимата С. телефон, с който да работи и да осъществява контакт с клиентите. Свидетелката помолила подсъдимата С. да ѝ предостави и СИМ карта, която обаче настояла да бъде на името на подсъдимата, тъй като не искала семейството ѝ да разбира с какво се занимава. Свидетелката П. не знаела как се пуска обява в интернет, поради което помолила подсъдимата С. да го направи вместо нея, за да може да се рекламира и да работи. Обявите публикували в сайта Базар.бг в секцията „Адам и Ева“ и сайта



„Безплатно.нет“ и съдържали текст – услуги срещу заплащане с обявени цени, снимка и мобилен телефон на Виваком. Разходите за поддържане на обявите били в размер на 5 лева дневно. Мобилният телефон се ползвал единствено от свидетелката П.. Клиентите, които посещавали свидетелката П. се свързвали на мобилния телефон лично с нея, тя им казвала условията и те си записвали час, след което свидетелката П. казвала на клиентите и адреса на процесния апартамент. Свидетелката П. сама определяла работното си време, както и сама решавала кой клиент да приеме, кога да го приеме и каква услуга да му предостави. Подсъдимата С. не е убеждавала свидетелката П. да работи в апартамента като проститутка. Свидетелката Н.П.и подсъдимата С. се уточнили за времето и цените, на които да работят, както и се разбрали да си делят разходите за консумативи и за наема на апартамента, за което се разбрали да дават половината от получената сума за предоставената услуга. Свидетелката П. получавала лично от клиентите си парите за предоставените от нея услуги, а след това оставяла половината от заработеното на маса в кухнята от апартамента, които били предназначени за закупуване на консумативи и за разходи за самия апартамент (ток, вода, презервативи, препарати и др.) по предварителна уговорка между работещите в него свидетелки. Свидетелката П. задържала за себе си останалата част от получената от нея сума от клиентите си за извършените от нея секс услуги. След като вече разполагала с мобилен телефон и публикувани обяви, свидетелката П. започнала да упражнява дейност като проститутка под псевдонимите „М.“ и „Н.“ в процесния апартамент. Подсъдимата С. също приемала клиенти, които се обаждали по обявите, публикувани в посочените по-горе сайтове като отношенията между подсъдимата и свидетелката П. били равнопоставени. Свидетелката П. не работела за никой в процесния апартамент.

След свидетелката П. в апартамента дошли да работят още момичета като всяка една от тях се представяла при предлагане на сексуалните услуги под псевдоним, подсъдимата С. работела под името „И.“ и „М.“, свидетелката М.А. работела под името „А.“ и свидетелката М.Д. работела под името „М.“.

Свидетелката П. се познавала със свидетелката М.Д. преди месец ноември 2012 г., т.к. била помогнала на същата да стане проститутка.

На неустановена дата през месец ноември 2012 г. свидетелката Д. се обадила на свидетелката П., за да я попита дали работи още като проститутка и къде. При проведения разговор, свидетелката П. потвърдила, че работи като проститутка и й дала адреса на апартамента в ж.к. „\*\*\*\*\*“. Свидетелката Д. отишла в жилището, където се срещнала и разговаряла със свидетелката П. и с подсъдимата С., която също работела като проститутка в него. Свидетелката П. разяснила на свидетелката Д., че двете с подсъдимата С. работят самостоятелно и няма проблеми, както и че нямат някой, който да ги ръководи. Свидетелката П. и подсъдимата С. казали на свидетелката Д., че трябва да си делят наема за апартамента и за консумативите (за ток, вода, обяви, презервативи, препарати, салфетки и др.). Двете (свидетелката П. и подсъдимата С.) казали на свидетелката Д. и какви са цените за предлаганите сексуални услуги в апартамента, а именно за стандартни сексуални услуги /еротичен масаж, орален и вагинален секс/, по които те работят - 60 лева за един час и 40 лева за половин час. Свидетелката Д. се съгласила с тези условия и започнала да предлага сексуални услуги на посочения по-горе процесен адрес, заедно със свидетелката П. и подсъдимата С.. Свидетелката Д. рекламирала

услугите, които предоставяла в различни вестници и електронни сайтове, посредством обяви, които били публикувани, както от самата нея, така и от подсъдимата С. и свидетелката П.. В обявите тя се представяла под псевдонима „М.“, като предлагала стандартни и нестандартни сексуални услуги. Свидетелката Д. ползвала мобилен телефон предоставен от подсъдимата С.. Свидетелките П. и Д. и подсъдимата С. сами качвали снимките си в интернет, като обявата за свидетелката Д. била с текст „Красива брюнетка М.“, със снимка, на колко е години е, че предлага стандартни и нестандартни услуги и номера на мобилния телефон, който ѝ бил предоставен от подсъдимата С. за ползване. Свидетелката Д. сама определяла работното си време в процесния апартамент, в което да предлага сексуални услуги, както и лично осъществявала контактите си с клиенти, а също и сама решавала какви услуги ще предоставя. Когато си уговаряла среща с клиент, свидетелката Д. му посочвала адреса на апартамента и го посрещала лично на входната врата.

На неустановена дата през месец януари 2013 г. свидетелката Н.И.решила отново да започне да предоставя сексуални услуги срещу заплащане, поради което се обадила на подсъдимата С.. Последната ѝ дала адреса в ж.к. „\*\*\*\*\*“, на който към този период обитавала и на който предлагала сексуални услуги. Когато свидетелката И. отишла в процесното жилище разбрала от подсъдимата С., че продължава да работи при същите тарифи на услугите, както и че си дели разходите с останалите работещи в апартамента момичета. Свидетелката И. заявила желание да започне работа с тях при условията, при които те работили към момента. Както останалите свидетелки, така и свидетелката И. предлагала сексуални услуги срещу заплащане, които рекламирала в различни сайтове, чрез обяви публикувани от подсъдимата или от свидетелката П.. В обявите били посочени и телефонни номера, на които клиентите можели да се свържат със свидетелката И.. Мобилните телефони били предоставени на свидетелката И. от подсъдимата С.. За обявите свидетелката И. плащала по 5,00 лева всеки ден на подсъдимата С., с които купували ваучери всеки ден за подновяване на обявата, в която имало нейна фалшива и истинска снимка. Както останалите свидетелки, така и свидетелката И. сама определяла работното си време, сама преценявала какви услуги ще извършва, колко и какви клиенти ще обслужва. Свидетелката И. приемала клиентите си в хола и стаята на процесния апартамент. Свидетелката И. лично получавала парите от клиентите си и също оставяла на масата половината от заработеното, предвид наличната за това уговорка между работещите в апартамента свидетелки, като с тези пари подсъдимата С. заплащала наема на жилището, сметките за ток, вода, купувала ваучери за обявите, презервативи, салфетки, препарати и др. В процесния апартамент имало тетрадка, в която се вписвали часовете на посещение на клиентите, но не се е водела отчетност за клиентите и за продължителността на предоставяната услуга от свидетелките.

На 08.05.2013 г. свидетелката М.А.видяла обявата във вестник „Позвънете“, която била с текст „Жена търси колежка, с която да си дели разходите“ като предлага еротични масажи. Свидетелката А.се нуждаела от парични средства, поради което се обадила на посочения в обявата номер. Свидетелката А.провела разговор с подсъдимата С., с която се уговорили да се срещнат пред магазин „Европа“ в ж.к. „Банишора“. На следващия ден 09.05.2013 г., свидетелката А.се запознала с подсъдимата С. на уреченото място, след което двете отишли до процесния апартамент в ж.к. „\*\*\*\*\*“. Когато пристигнала в жилището,

свидетелката А.се запознала с останалите момичета, които се представили с псевдоними и ѝ обяснили, че извършват сексуални услуги и масажи. Свидетелката А.разбрала от свидетелките И., П. и Д. и подсъдимата С., че установената цена за стандартни секс услуги (орален и вагинален секс), предоставяни от момичетата в апартамента, в това число и от подсъдимата С., била 60 лева на час и 40 лева за половин час, а за масаж – 30 лева. Условието било да си делят разходите за наем и консумативи в края на месеца, като ориентировъчно на свидетелката А.било посочено, че следва да отдели между 150 и 200 лева на месец за тези разходи. Свидетелката А.се съгласила с тези условия, като заявила, че желае да предлага само стандартни сексуални услуги срещу заплащане. Една от свидетелките предоставила мобилен телефон на свидетелката, а подсъдимата ѝ дала СИМ карта. Подсъдимата С. обяснила на свидетелката А., че за нея ще бъде направена и обява в интернет, за да може да рекламира услугите си. Свидетелката А.се съгласила. Тя имала само един клиент, на когото направила масаж, а получената парична сума от предоставената услуга прибрала за себе си, като не оставила част от нея на подсъдимата С..

На 09.05.2013 г. свидетелят Б.Л.решил да ползва сексуални услуги срещу заплащане и видял обява в интернет сайта „Базар БГ“, подраздел „Адам и Ева“. Обявата съдържала снимки на момичета, като срещу всяка снимка имало изписана информация за всяко момиче – номер за връзка с него, името на момичето, цена и вид на услугата – масаж, компания, стандартен, нестандартен и орален секс. След като свидетеля Л.разгледал снимките на момичетата, той си харесал едно от тях, което в обявата било рекламирано под името „М.“ и решил да се обади на посочения за неговото име телефонен номер \*\*\*\*\*. На 10.05.2013 г. около 11:45 часа свидетелят Л.се обадил на посочения в обявата мобилен номер. При позвъняването му отговорило момиче, което казало, че обявата е негова. Свидателят Л.попитал, какви услуги предлага и момичето отговорило, че стандартният секс с презерватив бил на цена от 60 лева за един час. Свидателят Л.се съгласил и попитал, къде е адресът. Момичето му казало къде се намира адреса, а именно в ж.к. „\*\*\*\*\*“, апартамента вляво и как да стигне до него, след което се разбрали, че когато свидетеля пристигне пред блока да ѝ звънне пак. Свидателят Л.пристигнал пред блока, в който се намирало процесното жилище около 12:30 часа и звъннал отново на същия телефонен номер. След като свидетелят казал, че се намира пред входа, му била отворена входната врата на входа от домофонната уредба. Свидателят Л.бил посрещнат на входната врата на процесното жилище от пълна, руса жена, на около 40 години. След като влязъл в жилището, свидетелят бил отведен в стая, като му било заявено, че момичето, с което е разговарял ще бъде на разположение след около 10-15 мин, т.к. е заето в момента, но ако не иска да чака, имало и други момичета в апартамента, измежду които може да си избере. Свидателя Л.се съгласил, при което в стаята влезли две момичета. След като видял момичетата, свидетелят Л.не си харесал нито една от тях и те излезли от стаята. В това време се появило момичето, с което бил разговарял по телефона, което било увито с кърпа за баня. Момичето казало, че след 5 минути ще дойде. То било с черна дълга коса, нормално телосложение и високо 165 см, но не приличало на жената от снимката в обявата, въпреки че горедолу приличала на нея. Свидателят Л.попитал момичето, дали остава уговорката за стандартен секс с презерватив бил на цена от 60 лева за един час, при което то му отговорило положително. Момичето казало на свидетеля Л., че трябва да остави

парите на масата. Свидетеля Л. оставил парите на масата в стаята, в която се намирал и започнал да чака момичето да се върне.

Докато чакал момичето да се върне в стаята, свидетелят чул, че на вратата на жилището се чука и чул „Отворете“, „Полиция“. Свидетелят Л. си взел парите от масата и си ги прибрал в джоба. Свидетелят Л. излязъл в коридора и видял момичетата да тичат по стайте, поради което ги попитал, какво става, а те му отговорили, че не чакат никой. След като свидетелят Л. се върнал в стаята, в която изчаквал момичето от обявата да дойде, вратата на апартамента била отворена и в него влезли полицейски служители, които го отвели за разпит.

В процесното жилище находящо се на адреса в гр. София, ж.к. „\*\*\*\*\*“ било извършено процесуално следственото действие претърсване и изземване, след дадено надлежно разрешение от съдия от съответния първоинстанционен съд – Софийски районен съд по реда на чл.161, ал.1 НПК. За извършеното процесуално следствено действие е съставен протокол.

В жилището били открити веществени доказателства, надлежно описани в съставения протокол за извършеното процесуално следствено действие претърсване и изземване – множество СИМ карти, презервативи, пенис колани, изкуствени пениси, кожена пръчка с ресни наподобяваща камшик, един брой белезници, един брой фотоапарат, ведно с карта памет на същия, 10 броя мобилни телефони, подробно индивидуализирани в протокола с марка, модел и ИМЕЙ номер, иззети от кухнята на жилището, 2 броя мобилни телефони иззети от перваза на прозореца на терсата на кухнята, от масата в кухнята са иззети още четири мобилни телефона. От кухненската маса са иззети един брой тетрадка, един малък бележник и договори за наем и фактури за сметки.

От заключението на назначената и изготвена в хода на досъдебното производство съдебно графическата експертиза, която е изслушана в хода на съдебното следствие, не е оспорена от страните и е приета от първия съд като пълна, обективно и безпристрастно дадена се установява от експерта, че в изследваните писмени документи (тетрадка и малък бележник) ръкописните текстове са написани от подсъдимата Т. В.С..

От заключението на назначената и изготвена в хода на досъдебното производство съдебно техническа експертиза и албум към нея, която е изслушана в хода на съдебното следствие, не е оспорена от страните и е приета от първия съд като пълна, обективно и безпристрастно дадена се установява, че вещите лица са изследвали един брой цифров фотоапарат „SONY Cyber-shot DSC-S650“ и един брой карта памет „NOKIA MiniSD 512 MB“. От експертното заключение се установява, че изследвания цифров фотоапарат притежава вградена памет с размер на 24 MB, при изследването на която са установени две папки – „Misc“ и „Dcim“. В папка „Dcim“ е установена подпапка наименована „101\_Sony“, съдържаща 13 цифрови фотоснимки. Вещите лица са извършили възстановяване на изтрити файлове чрез специален софтуер в резултат, на което са възстановени 18 файла, два от които са били без налично визуално съдържание, а останалите 16 файла представляват цифрови фотоснимки. Според експертното заключение, изследваните изображения са от категорията „любителска фотография“, предвид липсата на рязкост, недобрата експонация и кадровка. При изследване на втория

обект от експертите – карта памет „NOKIA MiniSD 512 MB”, са установени множество файлове, част от които представляват цифрови фотоснимки поставени в различни папки. Експертът е установил папка озаглавена „Killa Bess/Нова папка“, съдържаща 86 файла, представляващи цифрови фотоснимки с еротично и порнографско съдържание. Според становището на вещото лице, последните изображения са заснети с професионална техника и са „свалени“ от интернет. Извършено е и възстановяване на изтрити файлове чрез специален софтуер, при което са били възстановени три файла, представяващи цифрови фотоснимки.

Изложената фактическа обстановка въззивният съд възприе след анализ на събраните от първата инстанция гласни, писмени и веществени доказателствени средства, писмени и веществени доказателства и способности на доказване, а именно: гласни доказателствени средства - обясненията на подсъдимата Т.С. (л. 202 гръб – л. 203 от СД); показанията на свидетелите Й.М. (л. 236 гръб – л. 237 от СД), М.И. (л. 237 от СД), показанията на свидетелката Н.П. дадени в хода на съдебното следствие, в това число и приобщените в цялост на основание чл. 281, ал. 1, т. 2 и т. 1 НПК показания от ДП (л. 34 - л. 35, т. 1 от ДП), показанията на свидетеля Б.Л. депозирани в хода на съдебното следствие, както и приобщените в цялост на основание чл. 281, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 2, пр. 2 НПК негови показания от ДП (л. 10- л. 11, т. 1 от ДП), показанията на свидетелката М.А. дадени в хода на съдебното следствие, включително и тези, дадени в хода на досъдебното производство (л. 35 – л. 36, т. 1 от ДП) и приобщени в цялост към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281, ал. 1, т. 2, пр. 2 НПК, показанията на свидетелката Н.И. депозирани в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд, включително и тези, дадени в хода на досъдебното производство (л. 33-л. 34, т. 1 от ДП) и прочетени в цялост на основание чл. 281, ал. 1, т. 2, пр. 2 НПК, показанията на свидетелката М.Д., дадени в хода на досъдебното производство (л. 32 – л. 33, т. 1 от ДП) и приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281, ал. 1, т. 4, пр. 1 НПК и показанията на свидетеля Васил Жечев, дадени в хода на досъдебното производство (л. 51 – л. 52, т. 1 от ДП) и приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281, ал. 5, вр. с ал. 1, т. 5 НПК; писмени доказателства и доказателствени средства – протокол за претърсване и изземване от 10.05.2013 г., ведно с фотоалбум към него (л. 45 – л. 47, т. 1 и л. 93 – л. 101 от ДП); протокол за оглед на веществени доказателства (л. 133 – л. 134, т. 1 от ДП); протокол за вземане на образци за сравнително изследване (л. 67 – 68, л. 76, л. 77, л. 80, л. 81, т. 2 от ДП), договор за наем от 21.11.2012 г. (л. 235 от СД), справки от Агенция по вписванията, справки от мобилни оператори, справка за съдимост; веществени доказателства – множество СИМ карти, презервативи, penis колани, изкуствени пениси, кожена пръчка с ресни, наподобяваща камшик, един брой белезници, един брой фотоапарат, ведно с карта памет, 16 бр. мобилни телефони, подробно индивидуализирани в протокол с марка, модел и ИМЕЙ номер, един брой тетрадка и един брой малък бележник, договори за наем и фактури за сметки; способности на доказване – заключенията на техническа експертиза (л. 137 – 151, т. 1 от ДП) и графическа експертиза (л. 143 – л. 147, т. 2 от ДП); веществени доказателствени средства – изготвени протоколи вследствие на използвани специални разузнавателни средства след дадено разрешение от СГС.

Въззивният съд на М., че за правилното решаване на делото не се налага провеждане на въззивно съдебно следствие чрез събиране на нови доказателства,

при което възприе описаната по-горе фактическа обстановка въз основа на събраните и проверени доказателства и доказателствени средства от първия съд, но при извършения им анализ стигна до фактически, а от там и правни изводи различни от тези, до които е достигнал контролираният съд.

При изясняване на правно значимите факти и обстоятелства, които са включени в предмета на доказване по настоящото дело и които са свързани с повдигнатото на подсъдимата С. обвинение за трафик на хора или за това, че е набрала и е приела свидетелките Н.П., Н.И., М.Д. и М.А. в жилище, с цел да бъдат използвани за развратни действия с тяхно съгласие, въззивният съд на М., че съществено и основно значение имат данните изложени именно в показанията на посочените свидетелки, в това число и приобщените от досъдебното производство техни показания, дадени пред съдия по реда на чл. 223 НПК, поради което ги сложи в основата на своите фактически изводи. Настоящият съдебен състав също така подложи на самостоятелна проверка показанията на четирите свидетелки по реда на чл. 305, ал. 3 НПК, при което на М., че същите по своето съдържание са идентични, едностранни, непротиворечиви и кореспондиращи с останалия събран по делото доказателствен материал. Констатираната липса на спомен и несъществени по своето естество несъответствия в показанията на посочените свидетелки, относно някои обстоятелства, които са от значение за предмета на доказване по делото, законосъобразно са били отстранени от страна на първия съд чрез приобщаване по реда на чл. 281 НПК на техните показания, които те са дали в хода на досъдебното производство и които показания се възприеха и от въззивния съд. Подобно на първата съдебна инстанция и настоящият съдебен състав намира, че непълнотите в показанията на свидетелките не внасят съмнение в достоверността на изложеното от тях, доколкото тази непълнота или липса на спомен се дължи на изминалия значителен период от време от процесните събития до датата на разпита им пред съдия по реда на чл. 223 НПК и в следствие до изслушването им пред първия съд в хода на съдебното следствие. Важното в случая е, че посочените свидетелки Н.П., Н.И., М.Д. и М.А. са очевидци на инкриминираните събития, същите са взели пряко и непосредствено участие в тях, поради което и техните показания имат изключително значима процесуална стойност за изясняване на авторството на деянието, което се свързва с участието на подсъдимата С. в инкриминираните събития, за които ѝ е повдигнато обвинение чрез внесения в съда обвинителен акт от страна на държавното обвинение. Действително, първият съд е обсъдил всички събрани пред него доказателства поотделно и в тяхната съвкупност съобразно изискването на процесуалната разпоредба на чл. 305, ал. 3 НПК, но независимо от това направения доказателствен анализ от контролирания съд не кореспондира с информацията съдържаща се в гласните доказателствени източници, който доказателствен анализ е приспособен от първия съд към правната квалификация на престъплението, за което подсъдимата С. е предадена на съд, при което и действителната стойност на съдържанието на изнесената информация в тях е интерпретирана превратно.

Именно поради гореизложеното, въззивната инстанция намира, че съществена роля при изясняване на подлежащите на доказване факти по делото, които се очертават чрез внесения в съда обвинителен акт срещу подсъдимата С. имат не само показанията на свидетелките Н.П., Н.И., М.Д. и М.А., в това число и приобщените от досъдебното производство по реда на чл. 281 НПК техни

показания дадени пред съдия по реда на чл. 223 НПК, за което и ги поставя в основата на фактическите си изводи, но също така важно значение за правилното решаване на делото има и извършването на обективен доказателствен анализ на изнесените от тези свидетелки факти и обстоятелства, при който е нужно да се установи тяхното действително съдържание или така, както всяка една от тези свидетелки е възприела инкриминираните събития, в които лично и непосредствено е участвала. Важно е да се посочи, че събраните доказателствени източници следва да бъдат интерпретирани и обсъждани от съда съобразно тяхната действителна стойност и съдържание, а не да им се придава от съда доказателствен смисъл, който те не съдържат и не носят в себе си и по този начин да се изопачават с цел подпомагане на една от страните в наказателния процес.

С оглед на така направените уточнения, въззивният съд на М. показанията на свидетелките Н.П., Н.И., М.Д. и М.А. за обективно и достоверно дадени в частта, в която същите посочват данни свързани с времето и мястото на инкриминираното деяние. При анализа на посочените свидетелски показания въззивната инстанция достигна до извод, че последните са непротиворечиви, последователни и логични, както и че се намират в синхрон с обясненията на подсъдимата С., поради което и настоящият съдебен състав не намира причина същите да не бъдат кредитирани при изграждане на фактическите му изводи. Така се установи по несъмнен и категоричен начин, че всяка една от свидетелките след като е прочела обява във вестник „Позвънете“ сама е проявила интерес от работата, която е била посочена в обявата с текст - „Жена търси колежка“, или „Търсим колежка“, или „Търся колежка за работа“, вследствие на което е взела решение да се обади на посочения номер, да се запознае с подсъдимата С.. Що се отнася до свидетелката М.Д., то от показанията ѝ се установява, че тя се е запознала с подсъдимата С. чрез свидетелката Н.П., каквито данни се съдържат и в показанията на свидетелката Н.П.. Тук е мястото да се посочи, че така посочените обстоятелства свързани с начина, по който свидетелките Н.П., Н.И., М.Д. и М.А. са се запознали с подсъдимата С. се съдържат единствено в показанията на посочените свидетелки и обясненията на подсъдимата. Те обаче, не са развити в пълнота в обвинителния акт от прокурора, а липсата им е запълнена с мотивите на първия съд, което е процесуално недопустимо. На свой ред в обстоятелствената част на обвинителния акт такива фактически обстоятелства не се съдържат, поради което и не са включени в предмета на доказване по делото, който е очертан с внесения в съда обвинителен акт, но независимо от това са възприети в мотивите на първия съд, като фактически обстоятелства изпълващи една от изпълнителните форми от състава на вмененото на подсъдимата С. престъпление по чл.159а, ал.1 НК, която е свързана с твърденията, че същата е набрала свидетелките Н.П., Н.И. и М.А. именно чрез обява в печатно издание, който процесуален подход е недопустимо възприет от контролираната инстанция.

По делото се установи по несъмнен и категоричен начин от показанията на четирите свидетелки, че всяка една от тях е била наясно със значението и смисъла на обявата, публикувана във вестник „Позвънете“, а именно, че е свързана с предлагане на сексуални услуги. Единствено се установи, че естеството на предлаганите сексуалните услуги (еротични масажи, орален и вагинален секс) и техните цени са били обсъждани на проведените лични срещи между свидетелките И. и П., от една страна с подсъдимата С., от друга при запознанството им, както и

между свидетелките Д. и А., от една страна и свидетелките П. и И. и подсъдимата С. от друга страна, в процесното жилище в ж.к. „Банишора“.

От показанията на свидетелката И. се установяват и конкретните мотиви и подбуди, при които подсъдимата С. е решила да публикува обявата, а именно притеснението ѝ да осъществява дейността по предлагане на сексуални услуги сама, както и желанието ѝ да си дели разходите за поддържане на апартамента с друго лице. Подсъдимата С. е заявила, че в наетия от нея апартамент ще се предоставят сексуални услуги срещу заплащане, както и че има желание да си делят разходите във връзка с наема на жилището и конкретните консумативи, за което предложила на свидетелките половината от заплащаната от клиентите парична сума за извършените от тях секс услуги да бъде отделяни, а останалата част всяка една от тях да задържа за себе си. Категорични в своите показания са четирите свидетелки, че между всички тях, включително и подсъдимата С. била постигната уговорка, според която предоставяните парични средства на подсъдимата, ще послужат за заплащането на разходите за наем на жилището, ток, вода, и други консумативи като презервативи, поддържане на обявите, салфетки, препарати и др. Свидетелките са категорични и едноспосочни в своите показания, че всички момичета, които са работили като проститутки в процесното жилище, включително и подсъдимата С. са си делили разходите за поддръжка на апартамента, при установено от подсъдимата условие да предоставят половината от заработената от тях сума, служеща за покриването на разходите на всички тях за презервативи, салфетки, препарати, обяви, наем на апартамента, ток, вода и други, като всяка от тях сама управлявала приходите си. Тези данни в показанията на свидетелките не водят до извод, че подсъдимата С. ги е мотивирала да предоставят сексуални услуги с цел да бъдат използвани, а напротив още чрез показанията на свидетелките И. и П. се установява, че мотива за така поставеното условие е обстоятелството, че подсъдимата С. не може сама да заплаща всички разходи по поддръжка на наетото от нея жилище и консумативи. Обстоятелството, че подсъдимата С. е заплащала разходите за наем и битови разходи за жилището е логично и житейски оправдано, защото няма как всяка една от свидетелките да се занимава с това и в тази насока не може да се твърди, че подсъдимата С. е приела всяка една от свидетелките в жилището с цел да бъде използвана за развратни действия в смисъла вложен от държавния обвинител и възприет от първия съд.

От показанията дадени от свидетелките И., П. и А. непосредствено пред първоинстанционния съдебен състав, така и при разпита им в хода на досъдебното производство пред съдия, а също и от показанията на свидетелката Д. дадени пред съдия в хода на досъдебното производство и приобщени по реда на чл. 281, ал. 1, т. 4 НПК не се установи те да са били вербувани, убеждавани от подсъдимата С. или от когото и да било друго да проституират, а съзнателно и по собствено убеждение всяка една от тях е взела решение да се занимава с такава дейност. В тази насока, съдът съобрази категоричните показания на свидетелките, в които същите няколкократно са заявили, че подсъдимата не е настоявала и не ги е принуждавала да започнат да предоставят сексуални услуги на мъже срещу заплащане, а решението за последното го е взела всяка една сама, при това доброволно. Установи се, че така обсъжданите цени на услугите между всички тях е било с цел само и единствено да има предварително установена тарифа за всяка една сексуална услуга по време и вид, за да няма разминаване в цената на предлаганата услуга в апартамента от всяка една от свидетелките и подсъдимата.



Въззивният съд не може да се съгласи с извода на първата съдебна инстанция, че подсъдимата С. е убедила свидетелката Д. да проституира, затова, защото тази свидетелка е била заведена в процесното жилище от свидетелката П., т.к. двете са се намирали в близки отношения и са желали и са търсили начин да получават средства именно чрез предоставяне на сексуални услуги срещу заплащане. Поради гореизложеното, въззивният съд намира, че не може да бъде формирано обосновано заключение за реализирани от подсъдимата С. действия по набиране на посочената свидетелка Д. с указаната в закона цел – да бъде използвана за развратни действия. Тази констатация придобива още по – голяма сила, като се отчете факта, че показанията на свидетелката М.А.показват нагледно, че свидетелките И., П. и Д., както и подсъдимата С. заедно са й разяснили условията за работа в процесното жилище, които тя е приела, поради което и неверен се явява извода на първия съд, че подсъдимата С. е била единствената, натоварена с подобна задача. С оглед на изложеното въззивната съдебна инстанция се дистанцира от становището на първостепенният съд, че подсъдимата е имала активно поведение по отношение на свидетелката Д. и свидетелката А., в смисъл да е формирала у нея убеденост да се съгласи да извършва развратни действия срещу заплащане. От друга страна не може да бъде пренебрегнато и обстоятелството в показанията на свидетелката А., която заявява, че е била мотивирана да започне да се занимава с инкриминираната дейност поради трудното материално положение, в което се е намирала. Свидетелката А.е разяснила подробно обстоятелствата, при които се е срещнала с подсъдимата и останалите свидетелки в инкриминирания апартамент в ж.к. „Банишора“. На последно място, въззивният съд не може да се съгласи и с друг фактически извод направен от първия съд, че подсъдимата С. й е казала, че следва да отдели половината от заработеното и да й го предава, защото в показанията на свидетелката А.подобни твърдения не се съдържат. Напротив, свидетелката А.посочва, че това обстоятелство й е било съобщено отново от всички момичета, като условието е било да даде конкретна сума пари – между 150 и 200 лева за покриване на месечните разноски за наем и консумативи, а не половината от всичко, което изкара. Ето защо и въззивният съд не установи да са налице и да се съдържат достатъчно убедителни факти в показанията на свидетелката А., от които да се изведе един обоснован, несъмнен и категоричен извод, че именно подсъдимата С. е лицето, което е формирало у нея убеденост да се съгласи да предоставя сексуални услуги в процесното жилище срещу заплащане.

Вярно е, че страните по делото не спорят за механизма, по който изначално е започнала инкриминираната деятелност вменена на подсъдимата С., която е свързана с начина на възникналото запознанство между нея и свидетелките, но независимо от това, за да бъдат правно релевантни към предмета на доказване възприетите от първия съд в неговите мотиви фактически обстоятелства, те следва да са били включени в обвинението още в хода на досъдебното производство. Според въззивният съд, с така предприетия от първия съд процесуален подход се нарушават правата на подсъдимата С., която е поставена в ситуация да узнае едва с крайния съдебен акт, че е призната за виновна за извършени от нея, но невменени й с обвинението съставомерни от обективна страна факти и обстоятелства, срещу които тя не се е защитавала в нито един етап от наказателния процес. По делото няма спор и се установява по несъмнен и категоричен начин чрез гласните доказателствени средства, че свидетелката Н.П.се е запознала на неустановена дата през месец ноември с подсъдимата С. след като й се е обадила по телефона; свидетелката Н.И.се е запознала с подсъдимата С. на 30.06.2012 г.

след като се е свързала с нея по телефона; свидетелката М.Д. се е запознала с подсъдимата С. чрез свидетелката Н.П. на неустановена дата в началото на месец ноември 2012 г. и свидетелката М.А. се е запознала с подсъдимата С. на 09.05.2013 г. след като се обадила на посочен телефонен номер в прочетена от нея обява. На следващо място се установи, че четирите свидетелки при личната им среща с подсъдимата С. са били уведомени от подсъдимата за условията, при които ще предлагат сексуални услуги срещу заплащане, а също и че при същите условия и самата подсъдима ще извършва инкриминираната дейност. По делото се установи несъмнено и категорично, че всяка една от четирите свидетелки е изявила лично желание да предоставя сексуални услуги срещу заплащане в апартамент находящ се на адреса в гр. София, ж.к. „\*\*\*\*“, както и че свидетелката Н.И. преди да започне да предоставя сексуални услуги на посочения адрес е предоставяла лично и по свое желание сексуални услуги срещу заплащане и в апартамент находящ се на адреса в ж.к. „Зона Б-5“, ул. „\*\*\*\*“ за периода от 30.06.2012 г. до 10.11.2012 г. Еднопосочни, непротиворечиви и непротиворечащи на писмените и веществени доказателства са показанията на четирите свидетелки и в частта, в която всяка една от тях заявява, че подсъдимата С. е предлагала сексуални услуги срещу заплащане заедно с тях при същите еднакви условия.

Установи се на свой ред от показанията на свидетелките, че условията, при които са били предоставяни сексуални услуги срещу заплащане са били съгласувани по устна уговорка между всички тях, включително и с участието на подсъдимата С.. На следващо място несъмнено се установи чрез посочените гласни доказателствени източници, че вида и цената на предлаганите според времетраенето им сексуални услуги (еротични масажи, орален и вагинален секс) от подсъдимата впоследствие са били възприети от свидетелките, а също така и разяснявани от свидетелката П. на присъединилите се и други работещи в апартамента момичета - свидетелките Д. и А.. Що се отнася до цената касаеща предлагането на нестандартни сексуални услуги от свидетелката П. се установи от нейните показания, че тя сама е определила вида и цената на предлаганата нестандартна услуга. Обстоятелството, че подсъдимата С. и четирите свидетелки са предлагали секс услуги срещу пари в апартамент находящ се на адреса в гр. София, ж.к. „\*\*\*\*“ се потвърждава и от показанията на свидетеля Любомиров, който е посетил апартамента след предварителна уговорка по телефона именно и с цел желанието да ползва такива услуги.

С оглед на обстоятелството, че контролираният съд не е коментирал обстойно показанията на свидетелката И., а така също и показанията на свидетелките П., А. и Д., и не е посочил какви факти и обстоятелства счита за установени посредством същите, то настоящият съд следва да упражни правомощията си да извърши самостоятелен анализ и оценка на целия събран по предвидения процесуален ред, доказателствен материал.

Обвинителната теза изложена от прокурора макар и декларативно в изготвения обвинителен акт, която е възприета безусловно и от първия съд не намира опора в събрания по делото доказателствен материал внесен пред първия съд, защото в същия не са развити в пълнота важни за предмета на доказване обвинителни твърдения от страна на прокурора свързани с престъплението по чл.159а, ал.1 НК, но независимо от този фактически пропуск, въззивният съд счита, че в резултат на събраната по делото доказателствена съвкупност от първия съд

може да се изведат необходимите за нуждите на воденото производство изводи от фактическа, а вследствие на тях и правни такива. Несъмнено се установява по делото, че свидетелката И. е първата от четирите свидетелки свързали се с подсъдимата по публикуваната от същата обява във вестник „Позвънете“, която е започнала да предлага секс услуги срещу заплащане, първоначално само с подсъдимата С., а впоследствие и със свидетелките П., Д. и А.. Посредством изложеното от свидетелката И. пред съда, допълнено с показанията на същата от досъдебното производство се установяват обстоятелствата, касателно запознанството ѝ с подсъдимата, дейността, която е извършвала същата в инкриминирания апартамент, конкретните договорки помежду им, както и характера на техните взаимоотношения. Добросъвестно и последователно, свидетелката И. е посочила, че за няколко месеца /в периода 30.06.2012 г.-10.11.2012 г./ е предлагала секс услуги срещу заплащане в апартамент, находящ се ж.к. „Зона Б-5“, ул. „\*\*\*\*\*“, като впоследствие е решила да преустанови дейността си. Без съмнение свидетелката е потвърдила и обстоятелството, че приблизително три месеца по-късно отново е решила да се занимава със същото, но този път сексуалните услуги са били предоставяни в друг апартамент, находящ се в ж.к. „\*\*\*\*\*“. Не съществува каквото и да било противоречие в показанията на свидетелката И. депозирани при разпитите ѝ в хода на наказателното производство и досежно начина, по който последната се е озовала на посочените по-горе адреси, като последователно и логично същата е изтъкнала възприятия си за обява публикувана във вестник „Позвънете“, със съдържание „Търсим колежка“. За въззивния съд не възникна съмнение, че след обаждането си на посочения в обявата номер, свидетелката И. се е срещнала именно с подсъдимата С. в апартамента, находящ се в ж.к. „Зона Б-5“, ул. „\*\*\*\*\*“, независимо от обстоятелството, че при разпита си пред първоинстанционният съд, свидетелката не е назовала подсъдимата поименно, тъй като категорични данни в тази насока се извличат от показанията ѝ дадени пред съдия в хода на досъдебното производство, в които тя сочи именно подсъдимата С. като лицето, което е възприела непосредствено и лично. В подкрепа на извода, че свидетелката И. се е срещнала и е разговаряла именно с подсъдимата, а не с друго лице е и описанието, което тази свидетелка е дала на същата – „Имаше едно момиче, което е руския и се казва Т.. Имаше псевдоним И. и М.“. В своите показания И. споделя и конкретното съдържание на разговора помежду им, като в тази насока подробно изяснява естеството на предлаганите сексуалните услуги (еротични масажи, орален и вагинален секс) и техните цени, съгласувани с подсъдимата. От показанията на свидетелката И. се възпроизвеждат също така доказателствени факти, установяващи заявеното от страна на подсъдимата желание двете със свидетелката да си делят разходите във връзка с наема на жилището и конкретни консумативи. Според изложеното от свидетелката И. постигнатата помежду им уговорка по същество предвиждала половината от заплащаната от клиентите сума за извършените от нея секс услуги да бъде предоставяна на подсъдимата, а останалата част да задържа за себе си. Предназначението на предоставяните от свидетелката И. парични средства на подсъдимата, също е недвусмислено изяснено в показанията на тази свидетелка, а именно да послужат за заплащането на наем, ток, вода, и други консумативи като презервативи, поддържане на обявите, салфетки, препарати и др. Никъде в показанията на свидетелката И. не се съдържат данни подсъдимата С. да е задържала за себе си като възнаграждение парични суми получени от свидетелката И. в резултат на предоставена от последната сексуална услуга и в този смисъл да се е облагодетелствала от проституирането на И., като

такива данни не се откриват, и в останалите доказателства по делото. За липсата на взето от страна на подсъдимата С. решение за получаване на облаги и в този смисъл да е било формирано у нея налично намерение за експлоатиране на свидетелката И., както и на останалите свидетелки навежда и съобщеното от самата И. фактическо положение, досежно конкретните мотиви и подбуди на подсъдимата да публикува процесната обява, а именно притеснението ѝ да осъществява дейността сама, както и желанието ѝ да си дели разходите за поддържане на апартамента с друго лице. От показанията на свидетелката И. не се установява също така, тя да е получавала от подсъдимата С. указания, че всяко момиче, което работи в апартамента трябва да има собствена обява във вестници и електронни сайтове, с посочен телефон и снимка, поради което и въззивният съд упражни правомощието си да измени фактическата обстановка, приета за установена от страна на проверявания съд в тази част. По отношение на споменатите обяви, показанията на свидетелката И. установяват единствено обстоятелството, че същите са били публикувани понякога от подсъдимата С., а друг път от свидетелката П., но не съдържат твърдения тя да е получавала конкретни указания от страна на подсъдимата или друго лице във възприетия от страна на първия съд смисъл. Обстоятелството, че свидетелката И. е разполагала със собствени обяви и персонални телефони, на които е приемала обажданията от клиентите си е безспорно установено посредством показанията на същата, като конкретно относно ползваните мобилни апарати в хода на досъдебното производство, свидетелката И. е изяснила, че същите са ѝ били дадени от „Т.“ - подсъдимата С. и „М.“-свидетелката П. с цел да може клиентите ѝ лично да се свързват с нея, а не с друго лице при уточняване на вида и цената на услугата, която ще бъде предоставена от свидетелката И.. По-нататък от изложеното от свидетелката И., както непосредствено пред първоинстанционния съдебен състав, така и при разпита ѝ в хода на досъдебното производство пред съдия, може да бъде направен несъмнен извод, че тя не е била вербувана, убеждавана от подсъдимата С. или от когото и да било друго да проституира, а съзнателно и по собствено убеждение е решила да се занимава с това. В тази насока, съдът съобрази категоричните показания на свидетелката, в които същата няколкократно е заявила, че подсъдимата не е настоявала и не я е принуждавала да започне да предоставя сексуални услуги на мъже срещу заплащане, а решението за последното го е взела сама, при това доброволно. В подкрепа на извода, че подсъдимата не е упражнявала психическо въздействие върху волята на свидетелката И. в посока нейното мотивиране, било посредством настояване, убеждаване, натиск или принуда се явява и обстоятелството, че последната сама е подбрала и момента, в който да се оттегли от дейността, като липсват данни да е била насилвана да остане или да се върне или спрямо нея да е била упражнена каквато и да е сила или заплаха за да продължи да предоставя сексуални услуги. Напротив, категорично се установява, че в началото на 2013 г. именно свидетелката И. е била активната страна в комуникацията си с подсъдимата по повод подновяване на заниманията си, като тази свидетелка не крие факта, че сама е потърсила подсъдимата С. и сама е изявила желание отново да работи заедно с нея като проститутка. Нещо повече, посредством показанията на свидетелката И. се изясняват и създадените отношения, както между нея самата и подсъдимата, така и между подсъдимата и останалите момичета предоставящи секс услуги в апартамента в ж.к. „Банишора“. В тази насока съдът отчете липсата на установена йерархия в отношенията между четирите свидетелки и подсъдимата или в полза на последната, доколкото свидетелката И., а и останалите свидетелки отричат подсъдимата да е осъществявала ръководство над тях, да им е дала

нареждания или да им е търсила и уреждала клиенти, както и да ги е задължавала да извършват сексуални услуги, които не желаят да извършат. В този смисъл са и показанията на свидетелката И. депозирани пред първия съд, в които същата е заявила, че подсъдимата не им е нареждала и определяла времето, в което да предлагат сексуалните услуги, че всяка от тях, в това число и подсъдимата е работела самостоятелно, което потвърждава и заявеното от нея на досъдебното производство: „Т. ни беше по-скоро колежка. Не ни е ръководела, не ни е давала нареждания. Единственото е, че ѝ давахме пари за наем“. В тази насока са и следващите твърдения на свидетелката И., според които решението дали да предлагат нестандартни сексуални услуги и при какви тарифи е било оставено изцяло на волята на момичетата /четирите свидетелки/, като за себе си сочи, че е решила да не предлага подобен тип услуги. Пресъздадените от страна на свидетелката И. взаимоотношения между четирите свидетелки и подсъдимата С. при осъществяване на процесната дейност по предоставяне на сексуални услуги срещу заплащане, навежда на извод, че подсъдимата е имала напълно равнопоставени отношения с тях. Единственото условие и доколкото подсъдимата С. е имала на разположение апартамент нает специално за упражняване на процесната дейност, то и тя е решила да поделити разходите си с лица, занимаващи се със същата дейност по предоставяне на сексуални услуги, което е станало с тяхно съгласие, а нейната функция е била чисто организационна – да организира заплащането на наема и консумативите, да съдейства за публикуването на обявите и да снабдява момичетата с мобилни телефони при тяхно желание. Въззивният съд намира, че макар и участваща в дейността по предлагане на сексуални услуги, осъществявана в процесния апартамент, находящ се в ж.к. „Банишора“, а преди това и в апартамента в ж.к. „Зона Б-5“, свидетелката И. е незаинтересована от изхода на делото. Не са налице основания, които да поставят изложеното от нея под съмнение. Липсва каквато и да е била тенденциозност, като свидетелката И. добросъвестно е депозирала, както пред първоинстанционния съд, така и пред съдия в хода на досъдебното производство своите показания, които настоящият съдебен състав прие за правдиви, нетенденциозни и отразяващи обективната действителност.

Показанията на свидетелката И. не остават изолирани от останалите гласни доказателствени средства събрани по делото, а се подкрепят и корелират по своите основни фактически положения и с показанията на свидетелката Н.П. дадени в хода на първоинстанционното съдебно следствие, в това число и дадените от нея показания пред съдия в хода на досъдебно производство приобщени по реда на чл. 281, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК, чрез които възпроизвежда факти, които са последица от нейното лично и непосредствено възприятие за тях. Въззивният съд намира същите за логични и последователни, а при съвкупната им преценка с останалия доказателствен материал по делото не се установява съзнателно изопачаване на значими по делото обстоятелства и те намират своето потвърждение в показанията на свидетелките И., Д. и А., както и в обясненията на подсъдимата, и не на последно място в останалите приети за достоверни гласни и писмени доказателствени източници. Разгледана съвкупно споделената от свидетелката П. информация в двете фази на наказателното производство представлява последователен, логичен и непротиворечив разказ относно обстоятелствата, при които се е свързала с подсъдимата, дейността, която е извършвала същата в процесния апартамент, както и предлаганите сексуални

услуги в него. Така от показанията на свидетелката П. несъмнено се установява факта, че се е запознала с подсъдимата посредством обява във вестник „Позвънете“, в която било упоменато, че се търси колежка. Подобно на свидетелката И. и свидетелката П. съобщава конкретни факти досежно вида на коментирания с подсъдимата сексуални услуги, тяхното естество и тарифа. От показанията на свидетелката П. се установява, че тя за разлика от свидетелката И., е предлагала на клиентите си и нестандартни сексуални услуги с конкретно упоменати в показанията ѝ вид и цени – 60 лева за половин час и 80 лева за цял час. Не се установява обаче, подсъдимата С. да е разяснявала на свидетелката П. тарифата за нестандартните секс услуги, така както е приел първоинстанционният съд в мотивите си. В тази насока липсват данни за конкретен разговор между подсъдимата С. и свидетелката П., в хода на който подсъдимата да е поставяла конкретни изисквания към цените на предлаганите от свидетелката нестандартни секс услуги. Последното обстоятелство е добре обяснимо на базата на показанията на свидетелката И., от които се установява, че всяка от свидетелките сама е определяла цените за подобен тип услуги, при желание да предоставя такива. Първоинстанционният съд е приел от фактическа страна, че подсъдимата С. е обяснила на свидетелката П., че работното време на всички момичета е от 09:00 часа сутринта до 21:00 часа вечерта, което не кореспондира с данните по делото. Въззивният съд не може да се съгласи с така изложеното от страна на първият съд, тъй като подобни твърдения не са изложени и във внесения от страна на държавното обвинение обвинителен акт, макар подобни данни да се съдържат в изготвения протокол за ВДС доколкото подсъдимата С. разяснява, но на обадил се клиент, че работното време е 09,30 до 21,00 часа и че предлаганите нестандартни сексуални услуги, които търси могат да му бъдат предоставени от нейната приятелка на следващия ден – л.9/9 от Протокол за изготвяне на ВДС. Не се установява по несъмнен и категоричен начин, че посочения от подсъдимата С. часови диапазон за предоставяне на сексуалните услуги на обадилия се клиент е бил обвързващ и задължителен за всяка една от свидетелките. В подкрепа на този извод са данните в показанията на четирите свидетелки, дадени независимо една от друга, в които категорично отричат да са имали точно определено работно време, а че сами са си определяли същото и не са били обвързани по какъвто и да е начин с подсъдимата. Не се доказва и приетото за установено от страна на контролирания съд във фактическата обстановка поведение на подсъдимата С. по отношение на свидетелката П., а именно да ѝ е заявявала, че всяко момиче, което работи в апартамента, има собствена обява във вестници и електронни сайтове, в която е посочен телефон и снимка. От показанията на свидетелката П. се установява, че самата тя е пожелала да разполага с такава обява, а поведението на подсъдимата се изчерпва единствено в това, че ѝ е съдействала с публикуването на желаната от свидетелката обява, при това по молба на П. с оглед на заявеното от последната, че не знае как се публикуват обяви. От показанията на свидетелката П. се установява също така, че тя сама е пожелала да разполага и с мобилен телефон, като изрично е помолила подсъдимата С. да регистрира на свое име СИМ картата на телефонния апарат, като е посочила и причината за това – притеснявала се, че семейството ѝ може да разбере с какво се занимава, а не искала то да узнае. На следващо място, показанията на свидетелката П., както в досъдебното производство, така и пред първоинстанционния съд са безпротиворечиви по отношение на фактите, че четирите свидетелки заедно с подсъдимата се били организирали помежду си, като пускали обяви; сами се снимали една друга за нуждите на обявите; сами си намирали клиенти; всяка една

получавала лично от клиентите си цялата сума за предоставяните сексуални услуги; че всяка една сама решавала какви услуги да предостави и кой клиент да приеме и в какво време; като единственото условие било да си делят разходите за наетото жилище и консумативи. От изложеното от свидетелката П. се установява, че подсъдимата също е работела, наред с останалите момичета, т.е. предоставяла е сексуални услуги на клиенти срещу заплащане, като в това отношение действията на подсъдимата С. и условията, при които е пребивавала с мъжете, не са се различавали от онези, при които самите свидетелки са проституирали. Подобно на свидетелката И., свидетелката П. сочи, че всички момичета са си делили разходите за поддръжка на апартамента, при установено от подсъдимата условие да предоставят половината от заработената от тях сума за покриването на разходите на всички тях за презервативи, салфетки, препарати, обяви, наем на апартамента, ток, вода и други, като всяка от тях сама управлявала приходите си. Свидетелката П. подобно на свидетелката И. излага идентични факти и обстоятелства с тези съобщени от свидетелката И. досежно липсата на упражняван контрол от страна на подсъдимата по отношение на обслужването на клиентите от всяко едно от момичетата /четирите свидетелки/. Въззивният съд кредитира изцяло твърденията на свидетелката П., че сама е решавала какви услуги да предоставя, както и какви клиенти да обслужва, при липса на намеса от страна на подсъдимата, доколкото показанията ѝ се подкрепят напълно и кореспондират с тези на свидетелките И., Д. и А.. И по отношение на тази свидетелка важи изложеното по – горе, а именно, че в конкретния случай не се установява, свидетелката П. да е била в отношение на зависимост от подсъдимата, доколкото отношенията между тях са били изцяло равнопоставени. Не се установява да е била държана в подчинение, да е изпълнявала нареждания, нито да е експлоатирана от подсъдимата С.. Понататък въззивният съдебен състав не може да се съгласи с тезата на долустоящият съд, че свидетелката П. е била убеждавана от подсъдимата да работи с нея като проститутка. Анализът на показанията на свидетелката П., не обуславя извод за доказаност на посочените твърдения в мотивите на първоинстанционната присъда, а напротив – обуславя мотиви в обратната посока, доколкото от показанията на посочената свидетелка може да бъде направен извод, че поведението на подсъдимата при тази среща е било по-скоро пасивно и ограничено единствено до споделяне на информация за начина, по който си е осигурявала средства за препитание, като същевременно активността за включване в развратните действия е принадлежала изцяло на свидетелката П., която съзнателно и доста преди това по собствено убеждение се е занимавала с проституция. Тук отново следва да се посочи, че в обхвата на предмета на доказване по делото очертан чрез внесения в съда обвинителен акт отново не се съдържат подобни твърдения на възприетите в мотивите от първия съд, поради което и първия съд е излязал извън предмета на доказване по делото и по този начин е нарушил неоснователно процесуалните права на подсъдимата.

Първоинстанционният съд е положил необходимите процесуални усилия, за да издири и призове свидетелката М.Д., но от приложените по делото данни се установява, че същата се намира извън пределите на Република България и местоживеенето ѝ не е известно. Предвид това и районният съд е прочел и приобшил показанията на свидетелката Д. от досъдебното производство, дадени пред съдия, по реда на чл. 281, ал. 1, т. 4, пр. 1 НПК, който процесуален подход е напълно съответен на предоставените на първоинстанционния съд процесуални възможности за приобщаване на законосъобразно събран в хода на досъдебното

производство доказателствен материал. Въззивната инстанция, подобно на първоинстанционния съд се довери на показанията на свидетелката Д., досежно начина, по който е попаднала в процесния апартамент в ж.к. „Банишора“, но същевременно не споделя изложените от него изводи относно обстоятелството свързано с това, чия е била инициативата за включване на свидетелката в предлагането на сексуални услуги срещу заплащане. Въз основа на твърденията на свидетелката Д., настоящият съдебен състав прие за безспорно доказан факта, че не подсъдимата, а свидетелката П. е лицето, с което Д. е провела разговор по повод желанието ѝ да проституира, и което я е поканило в процесния апартамент да предлага сексуални услуги срещу заплащане. Въззивният съд се довери изцяло на заявеното от свидетелката Д. в показанията ѝ, дадени в хода на досъдебното производство пред съдия, че именно свидетелката П., а не подсъдимата С. е откликнала на желанието ѝ да бъде включена в дейността осъществявана в процесния апартамент в ж.к. „Банишора“ срещу заплащане, което звучи напълно логично с оглед факта, че същата вече веднъж ѝ е била помогнала да започне да проституира, поради което двете са имали по-близки приятелски отношения. В случая, първият съд не е отчетел при извеждане на своите фактически изводи, че в показанията на свидетелката Д. не се съдържа конкретна информация за това, от коя от двете – подсъдимата С. или свидетелката П., е узнала условията, при които работят всички момичета – естеството на предлаганите сексуални услуги и тяхната тарифа с цел да бъдат предоставяни услугите в процесното жилище на една и съща цена; че половината от изкараните пари ще следва да отдели и да предава на подсъдимата С., тъй като с тях се покривали всички общи разходи, както и че всяко момиче, което работи в процесния апартамент има собствена обява във вестници и електронни сайтове, с посочен телефон и снимка. Не може да бъде споделен и извода направен от първия съд, че вследствие на проявена от страна на подсъдимата С. активност, пострадалата Д. била убедена от нея да проституира. В случая от показанията на свидетелката Д. не може да се изведе несъмнен, обоснован и категоричен извод, че подсъдимата се явява автор на тези твърдения, тъй като на места свидетелката Д. говори в единствено число – „Каза ми, че работи като проститутка в \*\*\*\*“, „Тя ми каза, че са само двете и няма проблеми. Каза, че няма някой, който да ги ръководи“, без да уточнява дали визира свидетелката П. или подсъдимата С., а после продължава с общи твърдения „Казаха ми, че цените са 40 лева за половин час и 60 лева за един час“, „Казаха ми, че трябва да делим наема и консумативите на апартамента“, както и така посочените по-горе обстоятелства не са отчетени от първия съд при извеждане на фактическите си изводи. Поради гореизложеното, въззивният съд намира, че не може да бъде формирано обосновано заключение за реализирани от подсъдимата С. действия по набиране на свидетелка Д. с указаната в закона цел – да бъде използвана за развратни действия. Ето защо въззивната съдебна инстанция се дистанцира от становището на първостепенният съд, а именно, че подсъдимата е имала активно поведение по отношение на свидетелката Д., в смисъл да е формирала у нея убеденост да се съгласи да извършва развратни действия срещу заплащане.

Настоящият съдебен състав, кредитира изцяло и показанията на свидетелката М.А., дадени в хода на първоинстанционното съдебно следствие, които са допълнени с дадените от нея показания пред съдия на досъдебното производство прочетени и приобщени посредством процесуалното основание на чл. 281, ал. 1, т. 2, пр. 2 НПК. От прочетените показания, които свидетелката



А.поддържа изцяло, се изяснява приблизително времето кога и къде е видяла обявата за работа, от която е взела посочения в нея телефонен номер, посредством който се е свързала с подсъдимата С.. От показанията на свидетелката А.безспорно се установи, че е била мотивирана да започне да се занимава с инкриминираната дейност, поради трудното материално положение, в което се е намирала, за което именно е позвънила на телефонния номер посочен в обявата. Показанията на свидетелката А.са обективно и безпристрастно дадени и чрез тях се установяват обстоятелствата, при които се е срещнала с подсъдимата С. и свидетелките П., Д. и И. в процесния апартамент, находящ се в ж.к. „Банишора“. Изчерпателно и непротиворечиво в своите показания, свидетелката А.е изложила всички станали ѝ известни при тази среща факти и обстоятелства досежно естеството на извършваната в процесния апартамент дейност, както ѝ условията, при които тя се осъществява. В това отношение, показанията на свидетелката А., намират пълна кореспонденция с показанията на свидетелките И., Д. и П.. Независимо от изложеното в показанията на свидетелката А., от същите не се установява по безспорен и категоричен начин, кое е лицето, което ѝ е дало разяснения за тези обстоятелства и така да я е склонило да проституира. В подкрепа на този извод, въззивният съд съобрази обстоятелството, че в своите показания свидетелката А.не сочи конкретно лице, с което да е бил воден разговора, още по-малко сочи подсъдимата С., като лицето което да я е убеждавало да предлага сексуални услуги срещу заплащане. Напротив, в своите показания през цялото време свидетелката А.поддържа, че информацията конкретно относно цените на сексуалните услуги, начина на осъществяване на контакт с клиентите и условието за подялба на месечните разходи по апартамента, ѝ е била съобщена общо от всички момичета работещи в процесния апартамент между които и подсъдимата. От показанията на свидетелката А.се установява, че при пристигането си на място в процесния апартамент, всички момичета /свидетелките по делото/ са ѝ обяснили естеството на предлаганите от тях сексуални услуги, но в случая за обективност е необходимо да се посочи, че тя не сочи конкретно лице, което да ѝ е разяснило условията на работа. Същата категорично заявява, че всички момичета са ѝ казали, че цената за тридесет минутен масаж е 30 лева, а за половин час стандартен секс е 40 лева и 60 лева за един час. В показанията ѝ не се съдържат данни за това, че подсъдимата С. ѝ е казала, че следва да отдели половината от заработеното и да ѝ го предава. Последното свидетелката А.заявява, че ѝ е било съобщено отново от всички момичета, при това този път условието е било да се даде конкретна сума – между 150 и 200 лева за покриване на месечните разходи за наем и консумативи, а не половината от всичко, което изкара. Свидетелката А.също така заявява, че всички момичета ѝ казали, че контакта с клиентите се осъществява по телефон, като единствено подсъдимата ѝ е казала, че за нея ще бъде направена обява в интернет. От така изнесената информация в показанията на свидетелката А., която по своето същество касае правно значими факти и обстоятелства за предмета на доказване по делото, не може да се изведе извод, че подсъдимата С. е лицето, което е формирало у нея убеденост да се съгласи да извършва сексуални услуги с цел да бъде използвана за развратни действия от нея.

По отношение на организацията на дейността по предоставяне на сексуални услуги срещу заплащане, установена от четирите свидетелки и подсъдимата, и начина на осъществяване на контакт с лицата, желаещи да ползват платени сексуални услуги, показанията на тези свидетелки кореспондират по несъмнен начин и със съобщеното от лицето, за което е установено, че е било

в процесния апартамент с намерение да се възползва от предлаганите сексуални услуги – свидетеля Б.Л.. По отношение на тези факти и обстоятелства, измежду така сърбаните гласни доказателствени средства не се констатира каквито и да било несъответствия или противоречия, които да налагат подробното им обсъждане. Тук е мястото да се посочи, че в обстоятелствената част на обвинителния акт не са изложени от държавното обвинение фактически обстоятелства, които да са свързани с присъствието на свидетеля Б.Л. в процесното жилище, такива се възвеждат едва в мотивите на първия съд, като неговите показания са ценени като подкрепящи обвинителната теза на прокурора от контролирания съд, с което за пореден път подсъдимата е била поставена в положение на изненада, т.к. не се е защитавала срещу тях. Независимо от придадения превратен смисъл на показанията на този свидетел от първия съд, въззивният съд ги цени в подкрепа на обясненията, както на подсъдимата, така и на четирите свидетелки относно изясняването на правно значимите за предмета на доказване по делото обстоятелства, при което се установява, че подсъдимата не е имала придадената ѝ от държавното обвинение и първоинстанционния съд ръководна и организационна роля при осъществяването в процесното жилище дейност.

Подобно на първоинстанционния съд и въззивната инстанция се довери на показанията на свидетелите Й.М. и М.И.. Въз основа на показанията на двете свидетелки, въззивният съд също както първата инстанция прие за безспорно установен факт относно отдаването на процесния апартамент под наем, който е посочен в обвинителния акт като място на извършване на инкриминираното деяние. Видно от техните показания, макар формално в договора за наем да е било посочено лицето Г.Б. (представена им от подсъдимата като нейна дъщеря), реално подсъдимата С. е била тази, която е ползвала жилището, съответно е заплащала наемната цена за него и всички консумативи свързани с ползването му. Поради това и въззивният съд прие за несъмнено установено, че процесния апартамент е бил лично ползван именно от подсъдимата С., за да бъдат предоставяни в него сексуални услуги срещу заплащане. В този смисъл са и всички гласни доказателствени средства. При това положение в случая може да се изведе извод, че единствено доказано в случая се явява обстоятелството, че подсъдимата е предоставила на четирите свидетелки процесния апартамент, в който всяка една от тях самостоятелно и независимо една от друга и по своя преценка е могла да предоставя сексуални услуги срещу заплащане, което да получава лично за себе си. Независимо от това обаче не се доказва, че макар и подсъдимата да е предоставила наемното от лицето Г.Б. процесно жилище на четирите свидетелки, за да могат те да предоставят сексуални услуги в него, каквито и самата подсъдима е предоставяла, то от гласните доказателствени средства изразяващи се в показанията на свидетелките П., Д., А. и И. не се установява те да са предоставяли тези сексуални услуги с цел да бъдат използвани от подсъдимата С. за развратни действия или каквато е специалната цел заложена от законодателя в диспозицията на материално правната норма на чл. 159а, ал. 1 НК свързана с осъществяване на трафик на хора. Тук е мястото да се посочи, че в тази насока и при изясняване на специалната цел от състава на престъплението, която се свързва с обективната му страна, а именно набраните и приети в процесното жилище свидетелки П., Д., А. и И. да бъдат използвани за развратни действия от подсъдимата С. не са изложени никакви твърдения от страна на държавното обвинение не само в обстоятелствената част на обвинителния акт, но изложени в тази насока съображения не се съдържат и в

мотивите на първия съд. Липсата на изложени в обвинителния акт обвинителни твърдения, които да имат своето правно значение за предмета на доказване по делото ограничават процесуалните права на подсъдимата С., която в случая е изправена пред невъзможността да разбере точно, за какви извършени от нея действия е обвинена, а впоследствие и призната за виновна от първия съд.

Настоящият съдебен състав споделя мнението на първата инстанция относно показанията на свидетелите М.М.и А.П., като подобно на контролираната инстанция счита същите за неотнормими към предмета на доказване, поради което и не намира необходимост от тяхното подробно обсъждане

При преценката на обясненията на подсъдимата С., районният съдът правилно е съобразил двойката им правна природа, служещи както за средство за защита, така и че са гласно доказателствено средство, отчитайки и факта, че подсъдимата в най-голяма степен е заинтересувана от изхода на делото, а и че не носи наказателна отговорност в случай, че изнесе факти, които не отговарят на действителността. Правилно и законосъобразно първият съд е възприел като достоверни обясненията на подсъдимата, с оглед на което е заключил, че същите кореспондират с показанията на свидетелките Н.И., Н.П., М.А.и М.Д. при изясняване на следните обстоятелства – начина на пускането на обявите, предоставянето на сексуалните услуги и причината за получаването на половината от заплатените от клиентите на останалите момичета суми. Анализът на депозираните от подсъдимата С. обяснения, съпоставени с тези на останалите, разпитани по делото свидетели, сочи на еднозначния извод, че същата депозира обективни, достоверни и добросъвестни обяснения пред първия съд, стреми се да допринесе максимално за изясняване на обективната истина и фактическа обстановка, поради което и няма пречка същите да бъдат кредитирани изцяло с доверие от въззивния съд. Обясненията на подсъдимата С. не влизат в колизия с останалия събран по делото доказателствен материал, поради което и както се посочи, въззивният съд им се довери изцяло.

Правилно първият съд се е доверил на заключенията на изготвените по делото съдебно техническа експертиза и съдебно графическа експертиза, тъй като вещите лица са отговорили пълно, обективно и безпристрастно на поставените им въпроси с оглед своята компетентност, знания и умения в съответната област. Експертите са отговорили в пълнота на поставените им въпроси, обосновавали са своите експертни изводи и не възникват никакви съмнения в тяхната правилност, безпристрастност и компетентна оценка на обективните данни, въз основа на които са формирани заключенията си. В конкретния случай чрез средството за проверка на събраните доказателства, каквото е заключението по изготвена в хода на досъдебното производство съдебно графическата експертиза се установява несъмнено или така както и четирите свидетелки посочват, че в процесното жилище е била налична тетрадка и малък бележник, в които от подсъдимата С. са водени записки във връзка с извършваната от всички тях дейност по предоставяне на сексуални услуги за да може да бъдат събрани парични средства за заплащане на наема на процесния апартамент и за закупуване на необходимите за извършваната от тях дейност консумативи и не на последно място за това да бъде обезпечена възможността да бъдат предоставяни сексуалните услуги в процесното жилище от свидетелките и подсъдимата, предвид наличните в него помещения. При което няма спор, че ръкописните текстове в изследваните

веществени доказателства - тетрадка и малък бележник са написани от подсъдимата Т. В.С..

Правилни на фона на приетата от въззивният съд фактическа обстановка са изводите на първият съд свързани с приетата от него липса на квалификация признак по повдигнатото на подсъдимата С. обвинение, а именно „обещаване на облага“, поради което и законосъобразно е прието от контролирания съд, че от обективна страна не е осъществено престъпление по чл. 159а, ал. 2, т. 6, пр. 3 НК, за което същата е оправдана. Въззивният съд от една страна изцяло споделя изводите на този съд в тази насока, а от друга страна и доколкото липсва депозирана жалба и протест срещу оправдателната част от първоинстанционната присъда намира, че не следва да излага съответни свои изводи.

По настоящото дело и преди да бъде образувано досъдебното производство е използвано специално разузнавателно средство спрямо подсъдимата Т.В.С. по искане RV202204-001-04/СБ570/15.03.2013 г. на орган по чл. 13, ал. 1, т. 1 ЗСРС, а именно ГДБОП Отдел „Борба с организираната престъпност“ и след дадено от страна на оправомощен от председателя на Софийски градски съд заместник-председател, който е компетентния по чл. 15, ал. 1 ЗСРС съд да даде разрешение. В случая самата процедура по разглеждане на искането на заявителя – ГДБОП и впоследствие дадено разрешение от оправомощения заместник-председател на компетентния за това съд не е прецизно изпълнена, затова защото, както искането на заявителя по чл. 13, ал.1, т.1 ЗСРС, така и на органа по чл. 15, ал. 1 ЗСРС не са мотивирани и в този смисъл не са съобразени с изискванията поставени към тях в разпоредбите на чл. 14, ал. 1 ЗСРС и чл. 15, ал. 1 ЗСРС. От друга страна, в изложените в искането на заявителя по чл. 13, ал. 1 ЗСРС мотиви не може да се установи ясно и несъмнено неговата цел, а именно дали се иска даване на разрешение за използване на специално разузнавателно средство по отношение само на подсъдимата С., независимо, че е посочено в искането нейното име и установъчни данни или в случая се цели да се разкрие извършвана престъпна дейност от организирана престъпна група, към която вероятно според заявителя по чл. 13, ал. 1 ЗСРС подсъдимата е била съпричастна. Това е така, защото искането на заявителя е вътрешно противоречиво в тази насока, а това противоречие не е било установено и санкционирано от страна на даващия разрешение орган по чл. 15, ал.1 ЗСРС. Прави впечатление, че искането на заявителя по чл.13, ал.1 ЗСРС не само е немотивирано, но и в него не се съдържат никакви факти и обстоятелства по смисъла на чл.14, ал.1, т.1 ЗСРС, които да дават основание или да се предполага, че лицето спрямо което се желае използване на специално разузнавателно средство, чрез прилагане на желаните оперативни способности по чл.5, чл.6, чл.7 и чл.8 ЗСРС се подготвя, извършва или е извършило престъплението, което е посочено в искането – по чл. 159а НК. Мотивите са декларативни, формални и повърхностни, а от друга страна се излагат и твърдения единствено, че вероятно лицето спрямо което се иска използване на специално разузнавателно средство е част от група. При това положение, ако действително заявителят е желаел да разследва организирана престъпна група, то е следвало искането да бъде насочено към компетентния за това съд – специализиран наказателен съд, както и че далият в случая разрешение оправомощен заместник-председател на СГС е следвало да констатира това противоречие чрез съответен свой съдебен акт, което в случая не е сторено, което е видно и от приложеното по делото разрешение, в което липсват мотиви и съдържа само и единствено диспозитив. Така изложеното от настоящия съд във връзка с използваното спрямо подсъдимата С. специално разузнавателно средство е

необходимо да се посочи затова, защото всички тези неясноти, които съпътстват целия процес по издаване на разрешението за използване на специално разузнавателно средство, с оглед оперативните способности, които се желае да бъдат прилагани от заявителя, водят до възможно нарушение на чл. 1, ал. 2 ЗСРС. Това е така, защото заявителят, а и компетентният съд чрез издаването на посочените разрешения биха могли да допуснат незаконосъобразно временно нарушаване на личната неприкосновеност и кореспонденция на различни лица, а този извод следва именно от мотивите изложени от заявителя по чл. 13, ал.1, т.1 ЗСРС в неговото искане депозирано пред органа по чл. 15, ал. 1 ЗСРС. При това положение формалното произнасяне на органа по чл. 15, ал. 1 ЗСРС не може да бъде достатъчно условие за законосъобразност на експлоатираните СРС и за безусловна доказателствена годност на ВДС. В случая произнасянето се отнася до отминал процесуален етап и съдебния акт на органа по чл. 15, ал. 1 ЗСРС е окончателен, същия обаче не е мотивиран съгласно чл. 15, ал. 2 ЗСРС, а актовете на правораздаването задължително следва да бъдат мотивирани. Изложеното задължава настоящия съдебен състав да изложи мотиви и за това, дали зад формалната преценка на органа по чл. 15, ал. 1 ЗСРС стои дължимия съдебен контрол на всички въпроси, които този орган е следвало да обсъди. Противното становище би означавало един незаконосъобразен, немотивиран акт на органа по чл.15, ал.1 ЗСРС винаги да бъде валидиран с постановяване на присъда само поради дължостното качество на лицето което го издава и отразява в него формалните реквизити за неговата валидност.

Независимо от така изложеното и дори да се приеме, че даденото разрешение е законосъобразно, то в случая е видно, че е бил прилаган единствено оперативния способ по чл. 6 ЗСРС „подслушване“ на мобилен телефонен номер, за който се твърди, че е бил регистриран и ползван от подсъдимата С. при което получените данни обективирани в Протокол № RB202010-001-05/04-С-346/23.10.2013 г., с който е изготвено веществено доказателствено средство /ВДС/, не влизат в колизия, както с установената и възприета от въззивния съд фактическа обстановка, така и с извършения анализ на събраната по делото доказателствена съвкупност в изпълнение на неговото задължение по чл. 314 и чл. 316 НПК. Това е така, защото след внимателния прочит на информацията, която е материализирана в изготвеното веществено доказателствено средство /ВДС/ е видно, че в случая данните изнесени в показанията на свидетелките П., А., И. и Д., както и данните съдържащи се в обясненията на подсъдимата С. са обективно и безпристрастно дадени, но същите не са били съобразени от първия съд при извеждане на фактическите му и правни изводи. Прави впечатление обаче, че определени факти и обстоятелства съдържащи се в изготвения ВДС са били възприети в мотивите на първия съд като част от обвинителната теза на прокурора и са били интерпретирани превратно в мотивите на контролирания съд. Доколкото първият съд се е позовал на събраната информация чрез използвания извънреден способ за събиране на доказателства, а същата не е била описана в обстоятелствената част на обвинителния акт като обвинителни факти и обстоятелства, следва несъмнения извод, че подсъдимата не се е защитавала срещу тях. Така от данните събрани в хода на използваното специално разузнавателно средство чрез прилагане на оперативния способ по чл. 6 ЗСРС се установява действително, че подсъдимата С. е предлагала сексуални услуги срещу заплащане в жилище находящо се ж.к.“Банишора“, за което е пускала обяви във вестник „Позвънете“; в жилището сексуални услуги е предлагала лично тя със своя приятелка във времевия диапазон от 09,30 часа до 21,00 часа; установяват се вида

на сексуалните услуги, които се предлагат от подсъдимата и нейната приятелка, както и тяхната цена. От така събраната информация в периода 04.04.2013 г. до 02.05.2013 г. вследствие на проведени общо пет телефонни разговора от мобилен телефонен номер, който е бил обект на оперативния способ по чл.6 ЗСРС с различни пет на брой телефонни номера, ползвани от различни лица – мъже, не се установява кое е лицето, с което в процесното жилище подсъдимата С. лично е предлага сексуални услуги срещу заплащане, като проститутка; не се установява от проведените разговори другото лице, с което е работила тя – нейната приятелка, да е било поставено в зависимост от нея, а напротив самата подсъдима посочва, на лицето, което търси предлаганите нестандартни сексуални услуги, че могат да му бъдат предоставени от нейната приятелка, когато тя дойде на работа на следващия ден – л.9/9 от Протокол за изготвяне на ВДС. Така отразената информация в изготвения ВДС води до извод, че дори в един изключително ранен етап на разследване или още в хода на оперативно проведени мероприятия и преди образуване на досъдебното производство от прокурор при СРП не са били налице достатъчно данни за вменената на подсъдимата С. престъпна дейност, която е квалифицирана във внесенния обвинителен акт като престъпление за трафик на хора по чл. 159а, ал. 2, т. 6, пр. 1, вр. с ал. 1, пр. 1 и пр. 4 НК. При така изложеното от въззивния съд се налага извода, че от приложеното по делото ВДС отново не може да се извлече, каквато и да е пряка или косвена връзка с престъпната дейност, за която на подсъдимата С. е било повдигнато обвинение за извършено престъпление за трафик на хора, поради което и на това основание обвинението остава недоказано защото нито една от формите на изпълнителното деяние не се установява да е осъществена от подсъдимата. Въззивният съд констатира още, че събраната посредством използваното специално разузнавателно средство информация дори не е проверена от органа на досъдебно производство, като не са установени лицата, които са провели проучвателни разговори с подсъдимата С., обективирани в изготвените ВДС с цел разкриване в пълнота твърдяната като извършвана от нея престъпна дейност. В заключение се налага извода, че и данните събрани чрез извънредния способ за събиране на доказателства, каквото е използването на специално разузнавателно средство и за което е изготвен ВДС не са приобщени по настоящото наказателно производство по надлежния ред чрез съставен по реда на чл. 177, ал.3 НПК нарочен прокурорски акт, какъвто по делото липсва. По делото е приложено единствено писмо на прокурор при СРП – т. 1, л.9 от секретните материали, с което са изпратени на органа по разследване ВДС с рег. № RB202204-001-04/СБ-964/15.05.2013 г., каквито по делото липсват.

Въззивният съд, подобно на първата съдебна инстанция не наМ. основания да изключи от доказателствената съвкупност по делото събраните в хода на досъдебното производство писмени доказателствени средства изразяващи се в съставения протокол и албум към него за извършеното процесуално следствено действие – претърсване и изземване на 10.05.2013 г. в процесното жилище находящо се в гр. София, ж.к. „\*\*\*\*\*“, в който се е извършвала инкриминираната по делото престъпна дейност и при което са иззети и приобщени към материалите по делото веществени доказателства – мобилни телефонни апарати, тефтер, тетрадка и други обекти служили на подсъдимата и четирите свидетелки при предлаганите от тях сексуални услуги. Извършеното процесуално следствено действие от органите по разследване е извършено в съответствие с процесуалния ред визиран в разпоредбата на чл. 161, ал.1 НПК, а именно след дадено разрешение от съответния компетентен за това съд - СРС, за което е поставено определение на 26.04.2013 г. по нчд № 7778/2013 г. по описа на

СРС, НО, 116 състав. Отразеното в съставения протокол за претърсване и изземване изцяло кореспондира на останалите събрани по делото гласни и веществени доказателствени средства, поради което и съдът му се довери.

При така направения от въззивният съд доказателствен анализ на събраните по делото доказателства и при изведените въз основа на него фактически изводи се налага категоричния и несъмнен извод, че повдигнатото от страна на държавното обвинение на подсъдимата Т.В.С. обвинение за извършено престъпление трафик на хора по чл. 159а, ал. 2, т. 6, пр. 1, вр. с ал. 1, пр. 1 и пр. 4 НК е недоказано, както от обективна, така и от субективна страна. Въз основа на направената оценка, на всички събрани доказателства в хода на настоящото дело, по отделно и в тяхната съвкупност, въззивният съд формира собствените си и правни изводи относно изхода на делото, които не съвпадат с направените такива от първоинстанционния съд. Това е така, защото именно след направения обстоен собствен анализ на гласните доказателствени средства – показанията на свидетелите по делото и обясненията на подсъдимата, средствата за тяхната проверка и протоколите за изготвените ВДС вследствие на използвани специални разузнавателни средства се установи от въззивният съд, че не са събрани категорични и несъмнени доказателства, които да доведат до постановяване на осъдителен съдебен акт спрямо подсъдимата С. или така, както е сторил това първият съд. При това положение по мнение на настоящия съдебен състав не се доказва по несъмнен и категоричен начин, че подсъдимата е извършила инкриминираната противоправна дейност, за която е ангажирана нейната наказателна отговорност по начина и механизма описан в пестеливата обстоятелствена част на обвинителния акт.

Повдигнатото на подсъдимата С. обвинение е за извършено престъпление по чл. 159а, ал. 2, т. 6, пр. 1, вр. с ал. 1, пр. 1 и пр. 4 НК, което е ситуирано в глава II, раздел IX НПК, поради което и чрез даденото разрешение на въпроса за защита на обществените отношения с Тълкувателно решение № 2/2009 г. от 16.07.2009 г. постановено по тълкувателно дело № 2/2009 г. ОСНК на ВКС е видно, че в случая се защитават онези обществени отношения, които осъществяват неприкосновеността на системата от права и законни интереси на личността, уредени в Конституцията и законите на Република България. На следващо място доколкото фактическата рамка на обвинението съгласно даденото разрешение с Тълкувателно решение № 2/2002 г. на ОСНК на ВКС е тази, която е очертана чрез внесения в съда обвинителен акт срещу подсъдимата С. за престъплението трафик на хора по чл. 159а, ал. 2, т. 6, пр. 1, вр. с ал. 1, пр. 1 и пр. 4 НК се изисква да бъде доказано, а несъмнено и предвид очертания с въззивната жалба предмет на въззивната проверка, че подсъдимата е осъществила вменените ѝ от обективна страна двете форми на изпълнителното му деяние – „набира“ и „приема“, както и квалифициращото обстоятелство „обещава облага“ като начин за неговото осъществяване, които на свой ред да са осъществени и с предвидената за това специална цел, а именно „с цел да бъдат използвани за развратни действия“ свидетелките П., А., И. и Д., независимо от тяхното съгласие. Ето защо и за настоящият съд е налице задължение да се произнесе само и единствено в рамките на надлежно предявеното на подсъдимата обвинение, чрез произнасяне със свой съдебен акт или така, както в настоящия случай подходи въззивният съд за разлика от първата съдебна инстанция, която инстанция в случая е надхвърлила обема на обвинението и го е разширила чрез своите мотиви, за да обоснове осъдителния си съдебен акт, което е процесуално недопустимо. Това е така, защото подсъдимото лице не може да бъде осъдено по обвинение, за което не се е защитавало, а именно

за факти и обстоятелства или фактически положения различни от тези залегнали в изготвения и внесен в съда обвинителен акт, чиято обстоятелствена част е изключително пестелива откъм необходимата за постановяване на осъдителен съдебен акт фактология, или за фактически положения, които не са вменени на подсъдимата по реда на чл. 287 НПК, какъвто процесуален подход не е бил предприет в хода на първоинстанционното производство.

За да бъде осъществено от обективна страна вмененото на подсъдимата С. обвинение за това, че е набрала свидетелките П., А., И. и Д. следва да се установи, как и по какъв начин и при какъв престъпен механизъм тези свидетелки са били мотивирани от подсъдимата да предлагат сексуални услуги срещу заплащане, както и да се установи с какви свои точно активно извършени действия подсъдимата е осъществила не само набирането им като форма на изпълнителното деяние от състава на престъплението, но също така да се установи и правно релевантния към тази нейна дейност ефект на специалната цел предвидена в състава на престъплението – с цел използването на посочените свидетелки за развратни действия. Вярно е, че съгласно Тълкувателно решение № 2/2009 г. от 16.07.2009 г. постановено по тълкувателно дело № 2/2009 г. ОСНК на ВКС набирането може да се осъществи с активните действия, както на подсъдимата, които да се изразяват в търсене, привличане, вербуване, уговаряне, склоняване на всяка една от посочените в обвинителния акт свидетелки като пострадали, с цел всяка една от тях да бъде приведена в положение, което създава предпоставки за бъдещата ѝ експлоатация за развратни действия, но така също набирането може да бъде налице и в случаите, когато активната страна е именно пострадалото лице, което се явява и жертва на престъплението. В конкретния случай и съобразно установената по делото фактическа обстановка не се доказва подсъдимата С. да е набрала по механизма описан в обвинителния акт свидетелките П., А., Д. и И.. Вярно е в случая, че подсъдимата С. е пуснала обява във вестник „Позвънете“ за това, че търси колежки за работа, на която са се отзовали посочените свидетелки като са позвънили на обявения телефонен номер в обявата, но до това решение самите свидетелки е видно от събраната по делото доказателствена съвкупност са стигнали сами и сами без психическо или физическо въздействие от подсъдимата или друго лице са решили не само да осъществят контакт с подсъдимата, но и да започнат да предлагат сексуални услуги в наетото от подсъдимата процесно жилище, за която дейност отново не е било необходимо подсъдимата да ги мотивира. Обстоятелството, че подсъдимата се е срещнала със свидетелките И., П. и А., за да им обясни условията, при които тя самата работи в процесното жилище, както и мотива, поради който желае да работи в това жилище с други момичета предлагайки сексуални услуги срещу заплащане не води до извод, че в случая са осъществени необходимите за това активни действия от нейна страна по набиране на свидетелките, които от своя страна да се субсумират и под тази форма на изпълнителното деяние. Това е така и защото всяка една от свидетелките е била наясно с целта на обявата, която е била публикува и всяка една от тях е желала и е търсила начин да осигури допълнителен за себе си доход именно чрез предлагане на сексуални услуги, каквито са били предлаганите от свидетелките П., А. и И. и до преди запознанството им с подсъдимата С.. Що се отнася до свидетелката Д. се установи, както от нейните показания, така и от данните в показанията на свидетелката П. и обясненията на подсъдимата, че в процесното жилище е била заведена не от подсъдимата, а от П., т.к. двете са били в близки отношения преди инкриминирания период и двете са проституирали и преди инкриминирания



период, а свидетелката Д. е желала и е търсела начин да продължи да се занимава с процесната дейност, за което и свидетелката П. ѝ е помогнала. От гласните доказателствени средства изразяващи се в показанията на свидетелките и обясненията на подсъдимата е видно, че в случая е налице една предварителна, изначална воля и желание на доброволно включване на всяка една от тях в инкриминираната дейност – предлагане на сексуални услуги срещу заплащане. Прави впечатление също така и че, свидетелките не са започнали да работят непосредствено след срещата и запознанството си с подсъдимата С. процесната дейност, а напротив същите са имали възможност да обмислят предложението на подсъдимата, да посетят процесното жилище и едва след това да вземат решение в една спокойна за тях обстановка дали да започнат да упражняват дейността. Видно от тези гласни доказателствени източници е, че всяка една от тях и до инкриминирания период е работила като проститутка, като изключение прави единствено свидетелката А.и за всяка една от тях предложените от подсъдимата С. условия за съвместно предлагане на сексуални услуги я е устройвало, защото организацията на работа между тях се е осъществявала помежду им; не са били подчинени или зависими не само на подсъдимата, с която са имали равнопоставени отношения, но и на друго лице; сами са си определяли работното време; сами са преценявали каква по вид сексуална услуга да извършват; сами са вземали решение кой клиент да приемат и в кой часови диапазон. В подкрепа на горното е и обстоятелството, че всяка една от тях е била изначално съгласна с предложените им от подсъдимата С. цени на предлаганите сексуални услуги, както и с предложението ѝ да отделят част от заработеното, за да могат да заплащат размера на наемната цена и разходите за поддръжка на процесното жилище /ток, вода и други/, а също така и за закупуване на консумативи /салфетки, презервативи и други/ необходими за упражняване на дейността им. Така изложеното несъмнено се подкрепя и от придобитата информация вследствие на използване на специално разузнавателно средство, защото съдържанието на изготвения протокол за ВДС се установява, че подсъдимата С. не е вземала сама решения за сметка на другото лице, с което е работила в процесното жилище и не е определяла времето и вида на услугата, в което ще бъде предоставена услугата на обадилия се да я ползва клиент, а напротив подсъдимата С. е уведомила обадилият се клиент, че желаната от него услуга може да му предоставена от нейната приятелка, когато тя дойде на работа, за което трябва да се уточнят допълнително с нея. В случая е видно, че подсъдимата С. не е имала никаква ръководна или организационна роля по отношение на свидетелките П., И., А.и Д., за което данни се съдържат и в показанията свидетеля Б.Л.– очевидец на инкриминираните събития, макар за присъствието на този свидетел в процесното жилище да се излагат факти и обстоятелства едва в мотивите на първия съд. От събраната по делото доказателствена съвкупност е видно, че активността за включване в процесните развратни действия принадлежи на всички участници в нея – подсъдимата и свидетелките, на принципа на изначално доброволно участие и с оглед необходимостта от осигуряване за всяка една от тях на средства за препитание. На следващо място не може да се възприеме от въззивния съд като данна изпълваща формата на изпълнителното деяние по набиране на свидетелките и обстоятелството, че всяка една от четирите свидетелки и подсъдимата са имали свои работни телефонни апарати и мобилни номера, а също и лични обяви в печатни издания, с които са осъществявали контакт с клиентите си и са се рекламирали в хода на извършване на процесната дейност. Това е така, защото от показанията на свидетелката П. се установи на първо място,

че тя сама е изявила желание пред подсъдимата да има работен мобилен номер, за да не разбере семейството ѝ с какво се занимава, а на второ място и останалите свидетелки не са изразили нежелание да ползват работни мобилни номера, което ще осигури тяхната конфиденциалност да не бъдат разпознати, в който смисъл са и данните за публикуваните обяви, в които всяка една от свидетелките и подсъдимата са се обявили със своите работни имена, за които данни липсват в обвинителния акт, но са възприети в мотивите на първия съд, както и на фотоснимките, които са били публикувани в обявите, са били с изображение на лица от женски пол, които са били различни от тях. На следващо място се установи още, че при публикуване на обявите всички участнички в процесната дейност – свидетелките и подсъдимата са взели активно участие по изготвяне, заплащане и публикуване на обявите, чрез отделяне на средства от заработеното, чрез взаимно подпомагане помежду си, т.к. фотоснимките, за които по делото е изготвена и съдебно техническа експертиза са заснети с непрофесионален фотоапарат, самото заснемане се е извършило между свидетелките и подсъдимата взаимно и с цел да се рекламират в обявите. Ето защо в случая участието на подсъдимата в съвместно извършваната от свидетелките и нея дейност по предлагане на сексуални услуги срещу заплащане на доброволен принцип, не би могло да се приеме за действията посредством, които се твърди от държавното обвинение и развити в мотивите на първия съд, че е осъществено набирането, защото чрез данните по делото в тяхната точна интерпретация се очертава коренно различен механизъм на поведение за подсъдимата С., при което не се установява тя да е въздействала на свидетелките, за което данни за престъпно мотивационно поведение у нея не се съдържат и в показанията на свидетелките П., И., А. и Д.. Такова мотивационно поведение не се открива и при анализа на протоколите за изготвени ВДС вследствие на използване на специални разузнавателни средства. На последно място обстоятелството, че свидетелките и подсъдимата са отделяли от заработеното и са го оставяли в процесното жилище на определено за това място, за да може да се заплати наемната цена и разходи за него и консумативи за работа не води до еднозначния извод, че удовлетворява законното изискване, което се твърди от държавния обвинител да е извършено от подсъдимата С., касаещо нейни ръководни функции спрямо свидетелките, защото отново и тук са налице данни за изначална доброволност в действията им. В подкрепа на извода на въззивният съд, че подсъдимата С. не е имала ръководна и организационна роля при осъществяваната от нея и свидетелките дейност по предоставяне на сексуални услуги срещу заплащане е особено красноречиво и несъмнено и обстоятелство изводимо от показанията им, а именно, че заработената от тях парична сума след отделяне на размер от нея за разходите, е оставала за всяка една от тях и на подсъдимата не е даван процент или размер от нея, както и че клиентите за предоставените им услуги са заплащали на свидетелките, а не на подсъдимата. По изложените съображения не се доказва по делото чрез всички средства и способности за това, подсъдимата да е осъществила от обективна страна формата на изпълнителното деяние от състава на престъплението трафик на хора по чл. 159а, ал.1 НК, за което е предадена на съд, а именно „набиране“ с цел всяка една от тях да бъде поставена в положение за нейна бъдеща експлоатация, каквито данни липсват и не са възведени както в обвинителния акт, а и такива не се установяват чрез събраната по делото доказателствена съвкупност по делото.

Въззивният съдебен състав за разлика от първия съд намира, че в случая не се доказва чрез събраните и проверени по делото доказателства, че подсъдимата С. е осъществила и друга вменена ѝ като извършена форма на изпълнителното деяние

от състава на престъплението трафик на хора по чл. 159а, ал. 2, т. 6, пр. 1, вр. с ал. 1, пр. 1 и пр. 4 НК, а именно „приела“. Действително в конкретния случай чрез показанията на свидетелките Й.М.и М.И., както и чрез приложеното по делото писмено доказателство – договор за наем, се установява мястото на извършваната инкриминирана дейност от подсъдимата С. и четирите свидетели – апартамент находящ се в ж.к.“Банишора“, който е бил нает от лице с имена Г., но ползван от подсъдимата С.. Действително от показанията на свидетелките Й.М.и М.И. се установява, че подсъдимата С. е било лицето, с което те са контактували и от което са получавали редовно месечния си наем, и в тази връзка няма спор относно мястото на което се е извършвала инкриминираната дейност. Времевият диапазон, в който свидетелките и подсъдимата са предлагали сексуалните услуги не води автоматично и несъмнено до извод за налична зависимост на свидетелките от подсъдимата и ограничаване в тяхното свободно придвижване и контакт с други лица, т.к. свидетелките, а и подсъдимата не са пребивавали постоянно и единствено в процесното жилище, а са го посещавали, когато са имали клиенти. В случая не се доказва подсъдимата да е осъществила формата на изпълнителното деяние „приемане“. Това е така, защото макар подсъдимата да е ползвала наетия от друго лице процесен апартамент за да бъдат предоставяни в него сексуални услуги срещу заплащане от нея и четирите свидетелки, като по този начин тя го е предоставила и на тях, то не се доказва, че в процесното жилище посочените четири свидетелки са били укривани или че им бил осигурен подслон, за да може подсъдимата да има непосредствен и пряк контакт и контрол над тях, за реализиране на посочената в закона цел, а именно свидетелките да бъдат използвани за развратни действия. В конкретния случай и изхождайки от установената по делото фактология е видно, че подсъдимата С. в нито един момент, от запознанството си с четирите свидетелки до преустановяване на извършваната в процесното жилище инкриминирана дейност от полицейските служители, не е имала съставомерна цел да ги използва за сексуална експлоатация. В този смисъл следва да се отбележи, че „приемането“ като форма на изпълнителното деяние се състои не само в предоставяне на помещение за развратни действия, но предполага и наличие на съгласие от страна на дееца да се възползва от вербуваната жертва за реализиране на посочените в закона цели. В случая не може да бъде направен извод, че подсъдимата С. е имала такова намерение, доколкото по делото се установи, че тя не е получавала парични средства, произтичащи от секс услугите на пострадалите свидетелки, поради което не може да се приеме, че тя се е възползвала от същите и ги е експлоатирала за постигане на целите, визирани в закона. Видно от всички събрани доказателства, плащаните от четирите свидетелки суми са покривали само действителните разноски, а именно заплащане на наема на собственика, консумативи като ток, вода и други. В този смисъл може да се приеме, че положението на четирите свидетелки в процесния апартамент е такова, като на своеобразни „наематели“ на имота, поради което и не може да се сподели твърдението, че последните са били „приети“ от подсъдимата С.. Няма как подялбата на наемната цена и режииите по апартамента да бъдат субсумирани под формата на изпълнителното деяние „приемане“ по смисъла на чл. 159а, ал. 1 НК, защото това изпълнително деяние може да бъде осъществено единствено с активни действия, обективно подпомагащи осъществяването на развратните действия, каквито в случая не са налице, доколкото всяка една от четирите свидетелки сама е менажирала процеса по осъществяване на дейността по предоставяне на секс услугите в процесното жилище – подсъдимата не е търсила и не е водила кленти в процесното жилище, на които момичетата да предоставят

услугите, не им е купувала специални тоалети или други принадлежности, с които да се представят пред клиентите, не им е осигурявала храна и други, а всички консумативи, необходими за дейността като салфетки, презервативи, препарати, ваучери и други са били купувани с общи средства от подсъдимата и от свидетелките. Такива действия не са били предмет на обвинение, което е и основание да се прецени, че пози пункт на обвинението е било изначално несъстоятелен. Ето защо техническата уговорка за ползване на наетия апартамент с подялба на наемната цена и разноските между лица, занимаващи се с една и съща дейност и с тяхно съгласие, не покрива съдържанието на изпълнителното деяние „приемане“ по смисъла на чл. 159а, ал. 1 от НК. При обсъждане и на тази форма от изпълнителното деяние на престъплението трафик на хора по чл. 159а, ал. 1 НК, за което на подсъдимата е повдигнато обвинение отново първият съд е излязъл извън рамките на обвинението, което е очертано чрез внесения в съда обвинителен акт. Това е така, защото в обстоятелствената част на обвинителния акт липсват описани факти и обстоятелства, които да обуславят обсъжданата форма от изпълнителното деяние, но каквито са били създадени едва в мотивите на първия съд, което е процесуално недопустимо и се ограничават правата на защита на подсъдимата. При това положение въззивният съд намира за неправилни правните изводи на първия съд и в тази им част затова, защото обективния анализ на събраните по делото доказателства налага извод различен от приетия от първия съд, а именно обективния анализ налага извод за недоказаност на обвинението или че подсъдимата С. е приела свидетелките П., И., А. и Д. с цел използването им за развратни действия или за сексуална експлоатация.

На последно място въззивният съд намира, че в случая не се доказва и възведения в обвинителния акт и възприет като наличен от първия съд квалифициращ признак от състава на вмененото на подсъдимата С. престъпление по чл. 159а, ал. 2, т. 6, пр. 1, вр. с ал. 1, пр. 1 и пр. 4 НК, а именно, че е обещала получаване на облаги на свидетелките П., А., И. и Д. за извършваната от тях дейност по предоставяне на сексуални услуги срещу заплащане. Това е така, защото установените по делото факти не могат да бъдат разглеждани и преценявани изолирани от останалите при анализа на отделните инкриминирани форми, а следва да бъдат отчетени и обстоятелствата, че в нито един момент подсъдимата С. не е обещавала на четирите свидетелки да получават облага от предоставяните от тях сексуални услуги, защото тя не ги е убеждавала да работят за нея или да работят като проститутки в процесното жилище, не им е определяла кой клиент да приемат и каква по вид услуга да му извършат, не е получавала част или процент от заработеното от тях за себе си. Както вече стана дума по-горе се установи от събраните по делото доказателства, че всяка една от четирите свидетелки е била наясно със смисъла на обявата, публикувана във вестник „Позвънете“, а именно, че е свързана с предлагане на сексуални услуги. Всяка една от тези свидетелки самоволно и по своя инициатива е откликнала на обявата именно с цел да припечели за свои нужди и тези на близките си известни доходи. Ето защо свидетелките са имали ясното съзнание и намерение да предагат въпросните услуги не безвъзмездно, а срещу определено заплащане, поради което и са се сдружили доброволно и последователно една към друга. Дори е видно, че свидетелките са били активната страна за започване на дейността, тъй като сами и по своя воля и желание са решили да изкарат средства по този начин, именно предоставяйки сексуални услуги на мъже срещу пари, т.е. и четирите свидетелки по различни причини са взели решение да се занимават именно с това, и по тази причина са позвънили на посочения в обявата номер. Следователно не би могло да се твърди,

че получаването на информация от страна на подсъдимата за цените на предоставяните сексуални услуги е начин и механизъм използван от подсъдимата за тяхното мотивиране, а също и да е спомогнало четирите свидетелки да бъдат „набрани“, при условие, че същите вече са имали оформено решение да работят като проститутки. Освен това, не може да се приеме, че съобщавайки цените на секс услугите, подсъдимата е обещала нещо на свидетелките, доколкото последната не се е явявала техен „работодател“ или шеф. Всички суми от извършваните сексуални услуги са получавани лично от свидетелките, а не от подсъдимата, т.е. последната не е контролирала пряко финансовите постъпления от дейността на всяка една от тях, нито е разпределяла печалбата помежду им. От подсъдимата не е зависело, нито колко клиенти ще бъдат обслужени, нито колко и какви услуги ще им бъдат предоставени. Тези обстоятелства са преценявани от всяка свидетелка самостоятелно, при изначално формирано у нея убеждение, че ще продава тялото си срещу съответа парична сума, без такава реално да ѝ е била обещавана, че ще ѝ бъде давана. Доколкото подсъдимата не се е явявала „работодател“ на четирите свидетелки и между тях не е имало установена йерархия, както и предвид факта, че последните не са получавали от подсъдимата С. пари за предоставяните от тях секс услуги, то следва, че подсъдимата не е била и в позиция да им обещава каквото и да било. Същите са имали напълно равнопоставени отношения, като всяка една от тях е отделяла част от заработените средства за покриване на общите им разходи. Подсъдимата не е обещавала нищо на четирите свидетелки по делото, а е искала единствено да си дели разходите с тях. В този смисъл следва да се отбележи, че доколкото „обещаването на облага“ е начин, по който се осъществява изпълнителното деяние, в случая „набирането“ на четирите свидетелки, то от гореизложеното се налага категоричния извод, че този квалифициращ признак не се установява.

Между подсъдимата и всяка една от свидетелките е била налична изначална договореност по разпределение на полученото от тях като сума вследствие на предоставената сексуална услуга, а именно една част да бъде оставена, както от подсъдимата, така и от свидетелките за покриване на наема и разходите по ползване на процесното жилище и за закупуване на консумативи за упражняваната от тях дейност, като остатъка всяка една от свидетелките и подсъдимата е задържала за себе си, без да е било необходимо да се отчита на когото и да било. Вярно е в случая, че още при запознанството си със свидетелката И., подсъдимата ѝ е посочила цените, на които тя работи и предлага сексуалните услуги с оглед техния вид и времева продължителност, както и останалите условия, но също така се установи, че свидетелката И. се е съгласила на така обявените ѝ цени и условия, а впоследствие тези цени са били предлагани и на всяка една от свидетелките П. и А., която се е присъединявала към дейността на подсъдимата и вече работещите в процесното жилище като проститутки свидетелки, както и че цените на свидетелката Д. и условията на работа са били разяснени от свидетелката П., а не от подсъдимата С.. При така установената фактология и предварителната информираност на всяка една от свидетелките за възможния размер, който всяка една би получила като доход от сексуалните услуги, които предоставя, то и не може да се изведе извод за доказаност на обвинението и в тази му част, което се свързва с обещаната на всяка една от свидетелките облага от страна на подсъдимата. Тук отново следва да се посочи, че в обвинителния акт не са изложени съображения от страна на прокурора под формата на твърдения, които да се субсумират под този квалифициращ признак и срещу които подсъдимата да се е защитавала, но независимо от този пропуск на

обвинението, първоинстанционния съд ги е развил в своите мотиви, с което е ограничил правото на защита на подсъдимата, което е недопустим по своя характер процесуален подход.

На последно място е необходимо да се посочи, че отделните форми на изпълнителното деяние могат да бъдат осъществени от подсъдимата С. единствено с една от посочените специални цели в материално правната норма на чл.159а, ал.1 НК или в конкретиката на случая - чрез използване на свидетелките П., А., И. и Д. за развратни действия. Въззивният съд констатира, че факти и обстоятелства в тази насока не са описани от държавния обвинител, липсват изложени от първия съд мотиви в тази насока, както и липсват установени в хода на съдебното производство факти и обстоятелства изводими от събраната по делото доказателствена съвкупност. Това е така, защото в случая не се доказва подсъдимата С. да е поставила всяка една от свидетелките в положение, в което да бъде използвана за сексуална експлоатация или да им е създала условия за проституиране, които да са в разрез с волята и тяхното желание. Не може в случая да се приеме за достатъчно условие за обосноваване на специалната цел на престъплението обстоятелствата, че подсъдимата С. е ползвала наетото от друго лице процесно жилище и това, че е предложила и на свидетелките да предлагат в него наравно с нея сексуални услуги срещу заплащане, като си делят разходите. Това е така, защото подсъдимата С. не е извършвала действия по склоняване на свидетелките да проституират, не е извършвала действия по свождане на свидетелките към развратни действия, както и не е поставяла конкретни условия към тях преди, при и по време на предоставяне на сексуалната услуга от всяка една от тях на желаещите клиенти, защото всяка една от тях доброволно и по свое желание и преценка е осъществявала дейността. Дори да се приеме, че подсъдимата С.

е създала условия за разврат, каквито са свождането към блудствени действия или съвкупление, или е предоставяла систематически помещението на различни лица за разврат, не могат да бъдат погълнати от трафика на хора съгласно Тълкувателно решение № 2/2009 г. от 16.07.2009 г. постановено по тълкувателно дело № 2/2009 г. ОСНК на ВКС, при което отново не се доказват формите от изпълнителното деяние „набира“ и „приема“, а на свой ред и произтичащия квалифициращ признак „обещава облага“ да са извършени с наличната у подсъдимата цел - използване на свидетелките П., А., И. и Д. за развратни действия. Без съмнение, съгласно константната и задължителна практика на ВКС тази съставомерна специална цел се изразява в намерение на дееца да експлоатира пострадалото лице чрез предоставянето му за извършване на развратни действия, които имат траен, системен характер, като в съзнанието му са формирани представи за лично благодетелстване от бъдещата експлоатацията на жертвата. Тази цел трябва да е налична и да определя поведението на извършителя на престъплението, като обуславя неговите действия. В този смисъл, за да е осъществен състава на това престъпление, е необходимо да се установи по категоричен начин не само извършването на множество сексуални услуги, но и че подсъдимата се е възползвала от тях, т.е. че същата е използвала проституирането на свидетелките И., П., Д. и А. за извличане на изгода. В настоящия случай е очевидно, че лицето, чието поведение е идентично с това на „предоставените“ за експлоатация пострадали, не извлича за себе си никаква материална облага. Четирите свидетелки не са били в отношение на зависимост с подсъдимата, не са държани в подчинение, нито са експлоатирани от нея. Подсъдимата не е получавала материални облаги от сексуалните услуги предоставяни от свидетелките И., П., Д. и А..

Действително съдебната практика е категорична, че наличието на съгласие у пострадалото лице, каквито в случая се определят свидетелките П., А., И. и Д. според обвинението няма значение за съставомерността на деянието, но независимо от това отново изхождайки от установената по делото фактология, макар в обвинителния акт да не са изложени съответните твърдения от страна на държавното обвинение в тази насока, то по мнение на настоящия съдебен състав и този обективен в случая признак от обективната страна на престъплението повдигнато на подсъдимата С. се явява недоказан. Това е така, защото видно от показанията на свидетелката И. е че, тя по своя преценка и желание доброволно е започвала и спирала дейността по предоставяне на сексуални услуги срещу заплащане в жилища, в които и подсъдимата С. е извършвала същата дейност или както и свидетелките П., А. и Д. по свое доброволно изначално и без упражнена върху тях физическа или психическа принуда са упражнявали процесната дейност. При това положение и дори в случая да се приеме, че е било налично у посочените свидетелки изначално и доброволно съставомерно съгласие да предоставят сексуални услуги срещу заплащане, то това съгласие не следва да се абсолютизира, а следва да бъде преценено отново на фона на установената по делото фактология. В случая от установената по делото фактическа обстановка се установява действително, че всяка една от свидетелките е изразила изначално съгласие да протестира, но независимо от това, нито една от тях и въпреки така даденото съгласие не е била използвана от подсъдимата С. за развратни действия и не е била поставяна в ситуация с цел бъдещата ѝ сексуална експлоатация. От друга страна факти и обстоятелства относно наличието на съгласие от страна на свидетелките не са описани в обстоятелствената част на обвинителния акт, поради което и като липсващи се налага и извода, че не са били вменени на подсъдимата С. с оглед цялостната инкриминира спрямо нея дейност.

Въззивният съдебен състав за разлика от първия съд намира, че обвинението, което е повдигнато на подсъдимата С. не се доказва да е извършено от нея и от субективна страна.

Престъплението по чл. 159а, ал. 2, т. 6, пр. 1, вр. с ал. 1, пр. 1 и пр. 4 НК може да бъде извършено само при наличието на пряк умисъл у подсъдимата С., която следва да съзнава извършването на конкретното изпълнително деяние (със съгласието на пострадалия или без него) с цел постигането на конкретно посочената в състава на това престъпление специална цел – използване на свидетелките П., И., А. и Д. за развратни действия. Въззивният съд констатира, че мотиви за субективната страна на престъплението не са изложени в обвинителния акт, а в мотивите на първия съд са изключително пестеливи и се съдържат в едно изречение, с което не се дава пълноценен отговор на въпроса за наличието на субективната страна на престъплението. Настоящият съдебен състав намира, че в случая повдигнатото на подсъдимата С. обвинение не е доказано и от субективна страна. В случая подсъдимата С. не е целяла и не е желала настъпването на противоправните последици на престъплението. Тя не е имала за цел да набира лица посредством измамливи действия, принуда или въвеждането им в заблуждение, да получава от тях или да им обещава облага и не е искала да ползва тези лица, каквито са свидетелките П., А., И. и Д. за развратни действия, а също така и каквито намерения не е имала в нито един момент от инкриминираната престъпна деятелност. Действията на подсъдимата С. са били продиктувани единствено от намерението ѝ да си наМ. „колежки“, с които да извършват заедно еднаква по вид дейност, а именно по предлагане на сексуални услуги срещу заплащане или заедно да протестира. Също така подсъдимата С. е желала да

си на М. други лица, с които да извършва тази дейност с оглед осигуряване на сигурност и защита от различни посегателства върху собствената ѝ неприкосновеност, а не да набира и приема други лица, обещавайки им облага, както и с цел използването им за развратни действия. При това положение повдигнатото на подсъдимата Т.В.С. обвинение за извършено престъпление трафик на хора по чл. 159а, ал. 2, т. 6, пр. 1, вр. с ал. 1, пр. 1 и пр. 4 НК е недоказано, както от обективна, така и от субективна страна.

Въззивният съд намира, че въззивната жалба на адвокат П., процесуален представител на подсъдимата С. срещу осъдителната част на първоинстанционната присъда следва да бъде уважена по изложените в нея съображения.

С оглед горе изложеното и при осъществената в цялост служебна проверка на обжалваната присъда, Софийски градски съд констатира неправилно приложение на материалния закон и необоснованост на постановената от първия съд присъда в осъдителната ѝ част, даващи основание за нейната отмяна на основание чл. 336, ал. 1, т. 3, вр. с чл. 334, т. 2 НПК и постановяване на нова присъда в тази част от въззивния съд, с която подсъдимата Т.В.С. бе призната за невинна и оправдана на основание чл. 304 НПК в извършване на престъпление по чл. 159а, ал. 2, т. 6, пр. 1, вр. с ал. 1, пр. 1 и пр. 4 НК.

В останалата част присъдата на първата съдебна инстанция следва да бъде потвърдена като необжалвана.

С оглед изхода на делото направените по делото разноси на основание чл. 190, ал. 1 НПК остават за сметка на държавата.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.